Ion Miloş

O ALTĂ LUME AM VISAT

Ion Miloş

O ALTĂ LUME AM VISAT

Ediţie antologică
de autor

LITERA
CHIŞINĂU 2000

CZU 859.0-1
M 73

Coperta: *Vladimir Zmeev*

ISBN 9975-74-247-5

UN EXILAT ÎNTRU POEZIE: ION MILOŞ

Ion Miloş nu face, pare-se, altceva decât să-şi transforme condiţia de veşnic exilat într-o *conditio sine qua non* a poetului ca cel care scrie (meta)textul exilului asumat. Nu-l putem înţelege fără această triplă transfigurare ontologică: condiţie geoetnică (este poet a trei ţări: Iugoslavia, România, Suedia), condiţie de exilat, condiţie umană în genere. Dar dincolo de vitregiile soartei, el apare ca un exilat întru poezie, adică drept un poet care valorizează exilul în pozitiv şi care scrie o poezie a exilului cu întreg complexul existenţial care presupune dialectica ecuaţie a frustrării/mântuirii. Exilul înseamnă, în cazul lui Ion Miloş, infern dantesc, dar şi paradis auroral.

Poezia lui Ion Miloş poartă ca pe un blazon de nobleţe această marcă ontologică a înstrăinării, care generează fondul ei autentic senin-tragic, ponderat-fatalist, căci mioritismul se infiltrează ca nişte ape freatice hrănitoare de esenţă: „Eu încă nu sunt eu, Doamne! //N-am voie să-mi aleg singur mersul drumului /Să cânt cu adevărul sus pe culmi /Mă simt acasă doar în scorbură la bufniţe /Nesiguranţa îmi umple nopţile cu vânt /Oameni trec pe lângă mine fără să mă vadă //Nu arăt ca toată lumea /Soarta-mi bate cuie în frunte /Eu sunt născut străin ca fiul tău, Iisus“ (*Eu încă nu sunt eu, Doamne*). Vântul nesiguranţei şi neîmplinirii bântuie puternic şi înmoaie versurile într-o esenţă amară, băută cu plăcere de însingurat, dar singurătatea este nu doar a *Eului*, ci a lui *Noi*. La steaua lui Iisus se adaugă, astfel, şi steaua ciobanului mioritic, cele două însemne simbolice contopindu-se într-o unică marcă a Destinului şi a resemnării sisifice „că nu-i nimic aşa cum noi dorim“, noi fiind aci români (în sensul lui Octavian Goga): „Norocul vieţii nu-i de partea noastră /Noi trăim ca şi cum nici n-am fi fost /În jurul nostru zac imensele imperii moarte /Şi-au fost şi ele ca şi când n-au fost //Aceasta-i lumea lui Cain şi-a Iudei /Nu seamănă cu noi, e tiranică şi rea /Noi ne tragem din seminţia morţilor care învie /Din Iisus creştinul şi din Ciobanul fără stea“ (*La noi)*.

Înstrăinarea de propria esenţă a eului se dublează cu înstrăinarea lumii de paradisul iniţial şi cu reiterarea faptelor rele ale lui Cain şi-ale Iudei. Conştiinţa penetrantă a acestui tragism de proporţii *mundane* dă naştere expresionismului miloşian, care irumpe în ţipete existenţiale. Expresionismul apare acolo unde omul s-a desprins de spirit, unde lumea e răscolită de disperare şi oroarea morţii: „Şi iată disperarea urlând, notează un teoretician al curentului: omul îşi cere urlând sufletul, un singur strigăt de suferinţă se înalţă din timpul nostru. Chiar şi arta urlă în întuneric, cheamă în ajutor, invocă spiritul: este expresionismul" (citat apud Mario de Micheli, *Avangarda artistică a secolului XX*, Bucureşti, 1968, p. 70).

Or, la Ion Miloş hybrisul expresionist se pune sub surdina mioritismului echivalent şi senin, alimentându-se în chip alternativ şi din imperativul etic de „a fi în pielea ta", de a face lumea „după chipul şi asemănarea ta": „Fii în pielea ta /Dulce sau sărată /Dar fii /Încăpăţânat ca piatra /Ca focul şi apa ce nu vor să se cunune /Ca luna ce nu vrea să cadă /Ca iarba ce creşte în ciuda vântului /Ca fulgerul ce nu vrea să devină rugină /Ca rugina ce nu vrea să rămână fier /Ca acul magnetic ce nu părăseşte nordul /Ca Dumnezeu ce nu vrea să se arate" (*Fii în pielea ta*).

A spune despre Ion Miloş că este numai un expresionist înseamnă a nu cuprinde întregul adevăr: el cultivă o formulă mitopoetică complexă în care recunoaştem şi expresionismul simbolist sau inventarismul autobiografic de origine americană, apoftegmatismul clasic sau paradoxismul şi intertextualismul postmodernist. Ţipătul existenţial face casă bună cu simplul îndemn hedonist la trăirea bucuriei cu liniştea izbăvitoare a farmecului culorilor, formelor, sunetelor, notaţia autobiografică jurnalieră cu sugestia adâncă a stampei color neosimboliste, trăirea blândă, paşnică, telurică, liniştit-cosmică cu imprecaţia etică.

O trăsătură de căpetenie a demersului poetic miloşian este o excepţională *dezinvoltură*, o libertate democratică a (re)formulărilor şi o uşurinţă a figurării, care impune un proteism organic şi desfăşurat din aceeaşi substanţă a eului. Trecerile dintr-un registru în altul nu acuză nici un efort special. Acelaşi gest organic îl atestăm şi atunci când pictează stări şi când creează atmosferă şi în trăirile şi încrustările în piatră ale gândurilor concentrate aforistic, şi în rescrierile de texte pe palimseste care implica refacerea şi ştergerea şi când lansează îndemnuri morale sau face hărţi geopolitice sau sociografice. Poetul ţese firele din propria sa creaţie, ca păianjenul.

Autoreferenţialul se desfăşoară cu de la sine putere în albie clasicisto-expresionisto-simbolisto-paradoxistă. Substanţa se spiritualizează şi spiritul se substanţializează; este de fapt, la el, o transsubstanţiere printr-o paradoxă arătare/ascundere, pictare/estompare, realisticizare/iluzionare. Vinul şi pâinea se transforma în sânge şi trup, ca în fapta tainică iisusiacă.

Proteismul spectaculos sub semnul unei unităţi organice a fost observat şi de critica suedeză: „La ce se gândeşte Dumnezeu în această clipă este literalmente şi în sens pozitiv o carte pe care nici un suedez autohton n-ar fi reuşit s-o scrie... Poeziile sunt marcate de o atmosferă, o concepţie asupra veţii foarte neobişnuite, de-a dreptul necunoscute în Suedia... Un poet ca Miloş împinge graniţile, ne lărgeşte experienţa... Ceea ce este excelent la Miloş şi face poezia lui atât de cuceritoare şi spontană, aproape irezistibilă, este felul său de a se mişca între stări sufleteşti, de a schimba dispoziţii: tristeţea, resemnarea *alternativă* cu poezia de încredere în Dumnezeu, el poate chiar să-i surâdă lui Dumnezeu, el poate să scrie o tandră şi fermecătoare lirică de dragoste, prin urmare foarte frumoasă. O carte de versuri ce ar trebui să aibă cititori în mai multe limbi, peste multe graniţe“ (Kurt Bladh, în „Sundsvalls Tidning“, 1993).

Nu e vorba, însă, doar de capacitatea de a se mişca *între* stări, ci şi de a traversa momente şi stări diferite în cadrul aceleeaşi stări. Paradoxismul nu se limitează la numai unirea de idei sau momente sufleteşti contrarii; al apare ca expresie complexă a unirii în contrapunct, al trecerilor de la un prag la altul al trăirii, din domeniul tainicului, ascunsului în domeniul destăinuirii şi arătării şi viceversa. Aşa cum raza vine din izvorul luminiscent, se izbeşte de ceva obiectual, concret, se transformă în umbră şi dispare în imperiul necunoscutului şi nevăzutului, tot astfel gândul miloşian se relevă, se estompează şi se ascunde, se mută din real în posibil şi iluzoriu sau din câmpul trăirii în cel al metafizicului, din logosul întrupat în cel al tăcerii primordiale. Arta lui Miloş e o artă a transmutării, a proteismului susţinut de paradoxismul ce cristalizează în unitate. Este, în definitiv, o artă a glisării certitudinii de-a lungul iluzoriului şi adevărului de-a lungul minciunii, a luminii de-a lungul întunericului, a contingentului şi teluricului de-a lungul transcendentului şi cosmicului. Astfel de îngânări, de reflectări reciproce, în oglinzi paralele, de alunecări în zone limitrofe sau opuse au loc la nivelul instantaneului pastelist („Marea oglindeşte cerul şi zeii //Însă

pescăruşii cred în vapoare /Nu le pasă /De zeii cerului //Eu arunc cu pietrele-n valuri /Şi privesc /Cum se joacă timpul cu luminile“ (*Marea*), la nivelul momentelor de conştiinţă, ca în frumoasa poezie *Gândul şi inima* („Gândul e de aceeaşi natură cu soarele /Luminează în umbre // Lumea ar trebui trăită cu inima /Numai inima poate să simtă /Ceea ce gândul nu-i în stare să vadă //Însă fără gând /Inima vede umbrele mari /Chiar şi atunci departe de ţintă /Şi cade în flăcări /Şi arde“) sau la nivelul mai liniar al surprinderii procesului relativizator al aparenţei/disparenţei („Această faţă este faţa altei feţe /Această faţă este faţa altei feţe /Această faţă este faţa altei feţe /Lumea se învârteşte beată de parfum“ — *Minciuna*).

Feţele ce glisează pe alte feţe pregătesc spectacolul lumii ca teatru (al absurdului), al crengienei lumi pe dos, convenţionalizate, automatizate, birocratizate: „Copiii nu mai au unde să se joace /Şerpi liberi în parcuri /Hoţi împopoţonaţi cu medalii /Salutaţi ca nişte învingători olimpici /Telefoanele sună pustiu la poliţie /Poliţia este la cafea /Suflete reci la putere /Croiesc legile şi viitorul /Făina trece, tărâţele rămân / Minciuna ridicată la stare de cultură /Justiţia mătură străzile cu morala /Morala vinde nasturi vechi în iarmaroace /Adevărul doarme obiectiv / Pe drumuri de lauri /Doar racii mai înaintează“ — *Pe drumul de lauri*.

Paradoxismul miloşian culminează într-o combinare ciudată de esenţă modernă a demiurgismului cu satanismul, însuşi actul creativ apărând nu doar ca o acţiune de facere pozitivă, liniştită, ci ca o acţiune de vrăjire a existenţei, de învăluire în cuvinte, de spunere a gândului „pe jumătate“, de exorcizare a nimicului: „Bate apa în piuă /Taie frunză la câini /Spune-ţi gândurile doar pe jumătate /Lasă pe alţii să rezolve problemele //Vrăjeşte existenţa /Împodobeşte adevărul /Învăluieşte în cuvinte /Umblă pe vârfuri //Mare este / Doar cel ce nu se vede“ (*Bate apa)*.

În *Tauri şi melci* apare o lume kafkianizată, închisă în sine în propriul „castel“, plină de birocraţi, tehnocraţi şi psihocraţi, de specialişti în vorbe şi în cifre care „pictează curcubeie în birouri şi încuie adevărul în sertare“, o lume în care „stâlpul metafizic putrezeşte“ şi în care este de fapt o lume cu temeiurile morale surpate, cu rolurile şi imperativele inversate: „Şoimii nu mai atacă şoareci /Acum vânează oameni /Veveriţele lovesc copiii cu castane /Fiecare frunză ascunde un microfon /Agenţii secreţi / Cârtiţe ce sapă în suflete /Restaurantele sunt pline de inimi /Înecate în pahare /Îndrăgostiţii /Nu mai au comun decât patul /Ideile fug de ploşniţe

/Zâmbete dulci /Aruncă cuţite pe la spate /Umanismul barbarie zâmbitoare /Doamne, /Sunt singur ca luna /Pe masa imensă a apelor / Cei tari sunt primii care cedează" (*Zâmbete dulci)*.

Sentimentul singurătăţii se accentuează, se transformă într-o toropeală ontologică, după expresia poetului însuşi, răul moral ia formă de rău existenţial. Ion Miloş nu are, evident, mijloace pentru a surprinde o asemenea imagine satanistă a lumii şi se limitează fie la constatarea amară a golului, instaurat de secătuirea omului şi naturii şi de lipsa de legătură a gândurilor cu realitatea, sau la sentinţa moralizatoare: „Ce-i trebuie omului cap? /Peştele de la cap se-mpute /Ce-i trebuie omului limbă? /Toată pasărea pe limba ei piere /Ce-i trebuie omului nas? / Oricum nu-şi simte prostia /Ce-i trebuie omului minte? /Computerul gândeşte mult mai bine /Ce-i trebuie omului inimă? /Bate cât bate şi odată stă" (*Ce-i trebuie omului)*.

Formula imprecativ-etică apare uneori mai nuanţată, ironia obţinând substrat filozofic, iar lumea apărând ca un spectacol al „punctelor de vedere". Paradoxismul e aici buf-intelectual, luând înfăţişarea unui teatru de idei ciudate: „DUMNEZEU: Credeţi că sunt — şi sunt /Fericiţi cei ce nu mă văd; ŞARPELE: Păcătuiţi şi veţi afla adevărul; PROMETEU: Furaţi /Şi se va face lumină; ULISE: Rătăciţi /Şi veţi găsi locul; /SOCRATE: Beţi otrava /Şi lăsaţi minciuna în pahar; /SPARTACUS: Treziţi balaurul /Şi va cânta libertatea; /FEMEIA: De ce nu iubesc boii? /De ce nu lucrează taurii?; /jiDON JUAN: Păcăliţi /Fără momeală nu se poate prinde peşte; IISUS: Faceţi bine /Şi veţi ajunge pe cruce; /DIAVOLUL: Numai femeia să rămână femeie /Şi totul va fi în ordine" (*Zece puncte de vedere)*.

Ion Miloş este un paradoxist şi în lirica de dragoste, unde Eros are o tolbă din care săgeţile pot să zboare în diferite direcţii. Ele învigorează spiritul, dar şi îl toropesc, îl contaminează cu boala incurabilă a ataşamentului de fiinţă concretă, stimulează setea de împlinire, dar aduce şi fiorii trecerii şi morţii. Ca în întreaga lirică modernă, Eros se întâlneşte cu Mors, alimentând sentimentul înălţător al cosmicului revărsat în senzaţii („Tu eşti taina /Ce ţine viu focul iuburii /În linia vieţii /Din inima mea //În ochii tăi /Cerul mângâie marea //Soarele apune în corpul tău / Floare cosmică /Ce luminează la întuneric" —*Tu eşti taina*), dar şi sentimentul degradant al neantizării prin intrarea în zona umbrelor şi a sunetelor disparente („Noi ne iubim /Din când în când sâmbătă noaptea /Să nu pierdem ce-am agonisit //Însă vioara /Nu mai cântă în simţurile noastre /Nu mai auzim decât sunetele /Pe cale să dispară" — *Umbre*).

Iubirea pură şi ideală de esenţă romantică se transformă sub presiunea timpului şi a cotidianului materializat într-o „dragoste cu pietre scumpe /Pe care (iubita) le vinde cu succes /În pat şi la piaţă". De aceea, iubita este chemată într-o zonă pură a idealităţii, departe de Aici-ul subjugător şi „aproape de izvoare şi Dumnezeu".

Iubirea intră într-o zodie a schimbărilor capricioase, iubita înflorind în lucruri, fiind un cerc ce mereu se învârteşte şi neputând urma sfatul iubitului de a zbura spre cerul purităţii dintâi. Iubirea este, în definitiv, „drama luptei împotriva timpului /Viaţa închisă /Între doi duşmani ireductibili /Cunoaşterea şi Veşnicia". Odată intrat pe tărâmul dragostei, poetul rămâne singur ca şi pe drumul predestinat al cunoaşterii, veşnic reluat.

Nunta sfârşeşte tragic: născută din coasta visului poetului, iubita devine „soare al minciunii" şi drumul nunţii se frânge în neantul necunoaşterii („Dragostea Căsătoria Fericirea /Totul este hermeneutică /Unităţi maxime ale necunoaşterii", conchide poetul în atât de paradoxalul poem *Nunta*). O senzorialitate de frageziuni matinale se întâlneşte contrapunctic, la Miloş, cu o senzorialitate aspră de flori sălbatice peste care răbufnesc vânturile reci ale Nordului. Frigul se strecoară în însăşi zona fierbinte a simţurilor nupţiale învâlvorate.

Demersul paradoxist al lui Ion Miloş transformă ontologia în deontologie şi viceversa, el încercând mereu să convertească experienţa existenţială într-o experienţă morală. Gândurile lui au caracter de sentinţă, iar *summa* gândurilor ia forma de catehism, de carte de învăţătură care expune meseria de a trăi, o *ars vivandi*. Perceptele se nasc ca perlele, printr-o rănire a conştiinţei, inimii, sufletului, adică fixează, cum zice însuşi poetul, răni ontologice: „Adevărul nu-i democraţie /El este o rană ontologică /Precum mărgăritarul"; „Nu vă fie teamă /De sfârşitul lumii / Morţii sunt cu noi"; „Înţelepciunea spune un cuvânt /Apoi te lasă să gândeşti /Prostia vorbeşte"; „Răsăritul şi Apusul /Nu sunt decât născociri omeneşti /Soarele habar n-are de asta"; „Cărarea bătătorită /Bătătoreşte tălpile //Dictatura rupe coarnele /Democraţia le toceşte //Naţiunile Mari au lumea /Cele mici — Naţiunile Unite"; „Nu arăta ce crezi /Nu arăta ce gândeşti /Nu arăta ce iubeşti /Nu te arăta /Cine vrea să te vadă /Să te caute"; „Mai bine singur /Decât cu o grămadă de prieteni /Lacomi în poală /Mai bine flămând /Decât tronul de zdrenţe de conştiinţă".

Exercitat în asemenea definiţii de filozofie stoică, în care cristalizează ardoarea etică ce-l marchează, Miloş poate configura cu multă uşurinţă

o hartă aforistică a lumii: „Suedia = Stână de îngeri ce mulg gheţarii /România = Valea plângerilor în floare /Iugoslavia = Marşul inimilor zdrobite /Germania = Muntele unde cresc rădăcinile fulgerului /Rusia = Biserica unde clopotele bat miezul nopţii /Spania — Moara razelor de vânt /Italia = Perpetuum mobile al artei /Franţa = Iubirea în sticle de vin /Anglia = Politica grădinilor suspendate /U.S.A. = Îmbrăţişări cordiale de forţă /China = Busola care arată zuia de mâine /India = Cuibul unde Nirvana face ouă /Japonia = Paradisul cutremurilor progresiste /Israel = Câmpia unde pasc caii apocaliptici //Lumea = A fost odată o poveste" *(Lumea)*.

În astfel de versuri gnomice se manifestă conştiinţa puternică a poetului că realitatea e realitatea absolută a lumii. De aceea în gândirea lui agitată, scindată tragic, plină de amar şi rău existenţial, intervine dreapta cumpănă românească. Imaginile de rouă ale lumii vin în schimbul imaginilor de lacrimă seacă, apocaliptică, echilibrul fiinţei mundane restabilindu-se: „Există un cer sub ierburi /Acolo vin gândurile dimineaţa /Să bea rouă //Se aude o taină /E muzica /Pe care doar cei învinşi /O ştiu cânta /Când vântul devine mai tare /Decât vorbele //În ce să cred /Dacă nu în morţii care învie /Şi-n omul care merge pe ape" (*Cerul de sub ierburi)*.

Paradoxismul miloşian sfârşeşte într-un catharsis mântuitor, peste versurile recente din *Cerul de sub ierburi* răsfrângându-se lumina lină şi densă a esenţelor de experienţă trăită, poetul nemaiinteresându-se de veşnicia veşnică şi nemaisimţind nevoia de a sta de vorbă cu Dumnezeu despre ea: „Acum prefer /Întâmplările simple şi trecătoare /Dragostea soarelui /Pentru fereastra mea dimineaţa /Bucuria rândunicii /Ce-şi regăseşte cuibul la întoarcere //Nu mai opresc femei pe stradă /Să le spun că sunt frumoase /Nu mai arunc cu pietre în nori /Să le alung umbrele /Acum mă simt ca o pasăre /Obosită de bătaia propriilor aripi" (*De azi dimineaţă)*. O singură rază, o singură culoare, o simplă cădere de flori de cireş te face să simţi că „viaţa curge cântând prin tine" în ciuda faptului că „pe conştiinţa lumii /Dorm vipere aurii". Între Dumnezeul măreţ şi Dumnezeul slab, umilit şi răstignit poetul îl alege pe cel din urmă, drumul vieţii trece gâfâind pe lângă iubiţi, căci „Binele şi răul se bat amical în coadă /Ura îmbrăcată în straie de iubire /Purici potcoviţi trag trăsura vieţii /Spre soare-apune înainte, mereu înainte", dascălul adevărat acum nu mai este Sören Kierkegaard, ci Kierkegaard, care înseamnă în daneză cimitir.

Poetul îşi regăseşte identitatea frustrată în resemnarea şi în conştiinţa liniştită a datului determinist: „Eu nu sunt Iov /Să zac cu credinţa pe gunoaie /Nici Iisus să apun pe cruce /Sau Socrate să beau otravă /Nici Giordano Bruno /Să mă las prăjit pe rug /Să şlefuiesc lentile ca Spinoza /Să-nnebunesc ca Eminescu //Cu destinul /Nu te poţi bate / /Lumea e aşa cum e făcută /Să răspundă Dumnezeu“ (*Frunză verde)*.

Despre datul nostru fatal poetul discută cu Mircea Eliade, meditând asupra eternei reîntoarceri, cu Noica, pentru care fiinţa românească e „călduţă“, căci „sub deal se află focul /Iar sub foc un izvor /Acolo se adapă rădăcinile veşnice /Ale fiinţei noastre /Un gând a aprins luminile spaţiului unduit /Însă luminile se aprind pentru cei ce pot să vadă /Noi nu vedem nici paiul nici bârna /O coasă imensă coseşte munţii //Abia acum înţeleg /De ce s-a stins Eminescu atât de tânăr“ (*Sus la Păltiniş)*.

Ne caracterizează un anume fel de a fi, diferit de al altor popoare, şi acest fel de a fi s-a materializat într-o blândeţe şi o resemnare fiinţială: „Dacă Constantin Brâncuşi /Ar fi fost francez /Ar fi sculptat un Arc de Triumf /Nu (*Poarta Sărutului*) //Dacă ciobanul mioritic /Ar fi fost neamţ /Ar fi declanşat războiul mondial /Nu Nunta Cosmică //Dacă poporul român /Ar fi fost american /Ar fi scris basmul /„Omul cu pistolul în mână“ /Nu „Tinereţe fără bătrâneţe“ /şi viaţă fără de moarte“ (*Dacă)*.

Născut în Banatul sârbesc, având trei patrii („Eu am trei ţări // Iugoslavia e moartă /România zace la spital /Suedia şchiopătează /Eu deschid ferestrele în larg“), dintre care patria lui strămoşească are şi ea două ţări („Pe una o cheamă România /Pe cealaltă, Republica Moldova“), definindu-se ironic ca fiind „plin de bani şi de porniri imperialiste“, „un agent fără căpătâi /Nu ştie să-şi trăiască traiul /Munceşte ca un tâmpit şi dă câştigul la impozit /Şi la blonde suedeze“ şi comparându-se „cu genii şi cu sfinţii“, Ion Miloş este unul dintre cei mai importanţi poeţi români care, alături de Nichita Stănescu şi Marin Sorescu, a impus cu deosebită putere spiritul modernităţii şi a promovat imaginea noastră culturală în lume cu multă dăruire, seriozitate şi capacitate de a fi plurilingv, traducând în limba suedeză din română pe Eminescu, Bacovia, Blaga, Bogza, Sorescu, Blandiana, Jebeleanu, Dinescu, Vintilă Horia, pe Cioran în suedeză din franceză şi traducând numeroşi autori din fosta Iugoslavie şi Macedonia (în suedeză) şi în limba suedeză din sârbă şi croată şi viceversa.

12 martie 2000 Mihai CIMPOI

MUGURI
1953

ANII MEI DE MUGURI

Anii mei de muguri
Anii mei de foc
De vis şi descântec
Anii mei de cântec
Anii mei de joc

Anii mei de ruguri
Chinuiţi de doruri
Frământaţi de gânduri
Anii mei de juguri
Ce cântă pe lună
Ce lucesc la soare
Trandafiri de aur
Douăzeci la număr

Anii mei de muguri
Anii mei de foc
De vis şi descântec
Anii mei de cântec
Anii mei de joc

URCUŞ

Cărărui de soare
Spre mine din zare
Vin fără-ncetare
Să mă urc oare?

Cărărui de stele
Mă-mbie din noapte
Să mă urc poate
Cumva printre ele?

MELCUL

Îndrăgostit de linişte şi pace
Liber (în căsuţa lui) să viseze-i place

Duce-n cornițe virginile lumini
Pe drumul în spirală înţepat de spini

Paşte încet din vreme. Dar solemn
Sigilează viaţa cu tainicu-i semn

ANOTIMPURI

Primăvara mi-o petrec cu-ndrăgostiţii
Vara zbor în gânduri mari - opuse
Toamna plec în excursii cu cocorii
Iarna rămân cu cărţile
Şi caut adevărul dacă există în lume

IUBIREA

La început ai fost tremurător surâs şi fugă
Speriată de inima mea ai fost

Mai târziu ai venit singură şi semeaţă la mine
Să-mi paşti nopţile şi visele ai venit

Iar când flăcările s-au veştejit
M-ai lăsat obosit şi gol în pârjolita pustă...

FILOZOFĂRI SIMPLE

Şi noaptea asta o să treacă
Nu bate pe loc nici o leacă

Vântul rupe visele de mătase
Timpul fluieră. Nu-i pasă.

Doar câinii mai latră pe lună
Pâinea-i amară. Lumea-i nebună

ŢIGANCA

Sălbatecă-i ca furtuna

Cu obraji de noapte cu lună
Şi cu ochi de soare
Ţiganca vrăjitoare
De câte ori prin sat vineri
În jurul ei
Flăcăii se adună
Şi la vreun loc nebăgat în seamă
O roagă
Să le ghicească soarta-n palmă.

Ea:
Le râde
Le cântă
Le descântă
Până-i deoache
Ei:
O umplu de bani şi de păcate

LUNA

Ca o pisică galbenă
Adunată în jurul ei
Rotund
Stă culcată luna
Pe covorul din stelare abisuri
Şi molcom toarce

ETERNA AURORĂ
1977*

* Aceste poezii au fost scrise între anii 1954—1958 şi trebuiau să apară în 1959 la editura Libertatea din Vârşeţ cu titlul *A venit un om*, dar care n-au văzut lumina tiparului din cauza îndepărtării mele în străinătate, 1959.

SECOLUL FERICIRII

Ce fericire
Să trăieşti în secolul acesta fericit

Ştiinţa te învaţă să trăieşti ca zeii
Câte vitamine să mănânci
Câte ceasuri să dormi
Cum să trăieşti şi să mori sănătos

Statul te apără de vecini
Şi de alte fiare

Politica îţi curăţă capul de omizi
Şi de alte larve dizidente

Biserica îţi spală sufletul de păcate
Te binecuvântează
Şi-ţi arată drumul spre lumea cealaltă

LUMEA

Oameni la stânga, oameni la dreapta
Homo sapiens, homo faber, homo ludes, homo lupus
Supraomul, Omul nou, omul interplanetar, omul
număr
Omul ce râde, omul ce plânge, omul ce ucide
În numele păcii, în numele libertăţii
Omul ce construieşte himere unde fabrică fericirea
Omul ce ridică nivelul de viaţă al omului
Omul ce seamănă monumente – morminte de flori
În numele iubirii, de la inimă la inimă
De la om la om
Oameni adunaţi, oameni scăzuţi, oameni multiplicaţi
Oameni împărţiţi
După culoare, după limbi, după credinţe
După clase, după partide, după bani, după meserii
După haine, după gânduri, după vânturi
La stânga, la dreapta
Doar zâmbetul acesta este zâmbetul altui zâmbet
Şi privirea aceasta este privirea altei priviri

OMUL

Plec pe stradă
Să întâlnesc Omul
Să-l salut
Dar nu întâlnesc decât:
Ingineri, ţărani, medici, muncitori, soldaţi
Strada miroase a praf de puşcă

Intru grăbit să-l întâlnesc în cafenea
Dar nu văd decât:
Filozofi, poeţi, fantome, negustori, femeile
tuturor
Şi fum
Lume beată de o religie nouă

Ies, trec prin pieţe şi m-afund prin parcuri
Dar îmi apar doar:
Maimuţe, raţe, măgari, porumbei îndrăgostiţi
O pasăre plânge grădina pierdută

Omul – nicăieri

FERIŢI-VĂ

Feriţi-vă de oamenii
Care nu citesc nici o carte
Dar pretind că ştiu totul
Orice le poate trece prin minte

Feriţi-vă de oamenii
Care au ochii lângă inimă
Ei nu văd decât ceea ce simt
Şi spun tot ce au pe limbă

Feriţi-vă de oamenii
Care-ţi iau locul la plecare
Faţa lor se vede doar în întuneric
Luminată de puterea vântului

NU-I SPUNE

Nu-i spune orbului
Nimic despre lumină
S-ar putea s-o vadă
Şi să-şi piardă imaginea
Despre lume

Nu-i spune surdului
Nimic despre muzică
S-ar putea s-o audă
Şi să-şi piardă imaginea
Despre lume

Lumea fără imagini
E moartea

CINEVA MĂ URMĂREŞTE

Cineva mă urmăreşte, iubito
Nu-i spune şarpelui unde mă aflu
M-am ascuns aici ca să plâng
Noaptea e plină de inimi tăiate
Oamenii se îmbrăţişează lovindu-se

Aceasta nu-i lumea trandafirilor albi
Alianţe mari de forţe şi polen
Unesc popoarele dezbinându-le
Şi fiecare speranţă e o lacrimă
Şi fiecare pas e rătăcire

VIZIUNI DE MIEZUL NOPŢII

Închid ochii
Şi durerea galbenă a zilei se vindecă

Un savant cu cap de plumb
Plânge cu sămânţa universului în palmă

Cineva fură stelele din mărul somnului
Şi dansează-ntr-un picior
Un avocat
Care a uitat cum îl cheamă
Explică bufniţelor logica timpului mort

Luna şi-a făcut drum spre mare
Şi cade

Deschid ochii
Lumea încă doarme cu fundul în sus

FRIGUL

Aş vrea să fiu orice în noaptea asta
Numai eu să nu fiu
Încă nu sunt liber de principii şi
Prejudecăţi
Fac ce fac alţii
Mă ascund de mine şi de lume

Şi cea mai frumoasă muzică
Îmi pare moartă

Nici aici nu se vorbeşte limba mea

Un fluture îngheţat mi-a căzut pe buze
Mi-e frig

VIITORUL

A vrut omul să zboare – şi zboară
Să cucerească miezul universului – şi-l cucereşte
Minuni după minuni

Într-o zi
N-o să ne mai cadă părul
Dinţii n-o să se mai strice

Tehnica ne va duce în rai
Cu avionul

NICI LUMEA ASTA

Nici lumea asta nu e cea adevărată
Viaţa seamănă cu o mare ce zace
Omul nu mai e numit pe numele lui
Promisul rai se vede ca prin ape

Atomii explodează patetic în metafore
Poeţii caută drumul cu băţul
Stăpânirile ne zdrobesc cumplit şi mint
Marile virtuţi strigă: am învins

TAURI ŞI MELCI
1982

LUMEA MEA

Lumea mea
Nu este lumea optimiştilor
Orbii veseli de nepăsare
Nici o tristeţe nu-i poate întrista

Inimi despărţite de conştiinţă
Umblă beţi cu coasa-n mână
Şi taie spicele din gânduri
Seamănă vântul peste lume
Şi cântă mândri din pahare
Iar natura stă să moară
De boli şi de otravă

Pesimiştii sunt creatorii

Cu microscopul în minte
Văd ce nu se vede
Fac pustia să-nflorească
Şi ne duc la viaţă şi lumină
La botezul dimineţilor înalte

TAURI ŞI MELCI

De ce nu văd şi taurii cu vârful coarnelor
Ca melcii
De vreme ce au coarne?

De ce nu împung şi melcii cu coarnele
Ca taurii
De vreme ce au coarne?

De ce nu se retrag în sinea lor şi taurii
Ca melcii
Când le mângâi botul moale?

De ce nu lasă urmă în urma lor şi taurii
Ca melcii
Când pleacă-n lume descântaţi?

VIAŢA ÎN MÂINI SIGURE

Politica a pus mâna pe soartă
Şi leagănă lumea cu iluzii
Birocraţi, tehnocraţi, psihocraţi
Scot luminile din ape
Şi învaţă peştii cum să înoate
Doctori tobă de carte
Vindecă copiii de râs şi fantezie
Şi alungă evidenţele la umbră
Specialiştii în vorbe şi în cifre
Pictează curcubee în birouri
Şi încuie adevărul în sertare
Taocraţii sperie oamenii cu sfârşitul
Preamărirea morţii în numele lui Dumnezeu
Donjuanii patrioţi şi vedetele de showuri
Beau trandafirii de pe lună
Şi împăunează realitatea cu fulgi
Probleme transformate în spumă
Doar negustorii mai ştiu ce e cultura
Viaţa în mâini sigure

PE DRUMUL DE LAURI

Copiii nu mai au unde să se joace
Şerpi liberi în parcuri
Hoţi împopoţonaţi cu medalii
Salutaţi ca nişte învingători olimpici
Telefoanele sună pustiu la poliţie
Poliţia este la cafea
Suflete reci la putere
Croiesc legile şi viitorul
Făina trece, tărâţele rămân
Minciuna ridicată la stare de cultură
Justiţia mătură străzile cu morala
Morala vinde nasturi vechi în iarmaroace
Adevărul doarme obiectiv
Pe drumuri de lauri
Doar racii mai înaintează

PĂDUREA

Pădurea nu-şi vede arborii
Arborii foşnesc neputincioşi în întuneric
Se aud suspine în grădină
Sunt melcii care n-au putut să fie tauri
Filozofi învinşi de negândire
Caractere de piaţă
Măsoară cultura cu dobânda
Nu produci, nu ai valoare
Stâlpul metafizic putrezeşte
Câţiva pumni bat în pământ
Viermii se pregătesc să iasă
Împărăţia roză a pomilor sterpi
Omul – om nu mai există
Buchet parfumat de atitudini
O, conştiinţă, apă stătută
Cum să ies
Din eternitatea asta de groază
Cum să mă apăr?

ZÂMBETE DULCI

Şoimii nu mai atacă şoareci
Acum vânează oameni
Veveriţele lovesc copiii cu castane
Fiecare frunză ascunde un microfon
Agenţi secreţi
Cârtiţe ce sapă în suflete
Restaurantele sunt pline de inimi
Înecate în pahare
Îndrăgostiţii
Nu mai au comun decât patul
Ideile fug de ploşniţe
Zâmbete dulci
Aruncă cuţite pe la spate
Umanismul barbariei zâmbitoare
Doamne,
Sunt singur ca luna
Pe masa imensă a apelor
Cei tari sunt primii care cedează

NIMIC NU S-A SCHIMBAT

Nimic nu s-a schimbat în lume
Mărul e tot măr
Şi şarpele e şarpe
Grâul seamănă cu cel din anii trecuţi
Piatra e ceva mai moale
Dar e încă piatră
Cuvântul e ca la început
Lumină zdrobitoare
Cei ce nu pot să fie
Îi fac pe cei ce sunt
Hamlet tot mai caută adevărul
Ofelia plânge nebună
Dragostea nu-i mănăstire
Omul nu se mântuieşte, Doamne!

CEA MAI BUNĂ DINTRE LUMI

În cea mai bună dintre lumi
Bunăstarea se admiră în oglindă
Şi aruncă gândurile în baltă
Viaţa pune pietricele în ceaşca de cafea
Oamenii beau fericiţi
Aromând –
Iluzia se face realitate

Libertatea
Se plimbă pe stradă în maşini de poliţie
Crucile înfloresc în cimitire
Capete ridicate
Tăiate de sabie
Fericiţi cei ce tac

Un greiere din ziduri cântă
Dincolo de nori
Cerul e mereu albastru
Însă ce nu se vede nu există
Ce nu se vede nu există

BUNĂSTAREA

Atâta gol în lumea bunăstării
Oameni secaţi de singurătate
Se hrănesc la farmacie
Şi se tem să fie veseli
Copii bătuţi la cap
Îşi caută părinţii la tribunale
Părinţii nu mai văd pe unde calcă
Şi merg pe două cărări ca la beţie
Melci morţi în paturi
Îngerii vând dragoste pe trotuare
Îndrăgostiţii se privesc cu ochii închişi
Suflete hăituite de lucruri
Tinerii cu mintea frântă
Ţipă să nu se rătăcească
Nepăsarea atârnă moral ca o floare ofilită
Justiţia nu mai ucide
Oamenii se omoară singuri cu fericirea
Şi fac istoria cu familia şi cu venitul

CIVILIZAŢIE

Mamele nu mai au timp să fie mame
Moţăie triste în birouri
Şi bat viaţa la maşină

Copiii beau lapte din biberoane
Şi văd lumea prin sticlă

La şcoală nu se mai învaţă etica
Ci tehnica sexuală şi marketingul
Pedagogia minunii industriale

Toropeală ontologică
Somnolenţă muzicală
Ceaţă şi polei

MÂINE

Capitalismul refuză să moară
Secătuieşte omul şi natura
Scopul lumii
Nu poate fi banul şi puşca încărcată
Societatea de consum
Cu zâmbet fin fardată
Fericirea ce supune

Socialismul
Nu mai ştie cum să vină
Drumul nu se vede de fum
Gândurile n-au nici o legătură cu realitatea
Viaţa nu-i ospăţ de vorbe şi de cifre
Statistică de ouă şi maşini
Socialismul
Este omul din carne şi din oase
Libertatea vie pe masă

Restul
E mâine cu flori de păpădie în fereastră

ZECE PUNCTE DE VEDERE

DUMNEZEU:
Credeţi că sunt – şi sunt
Fericiţi cei ce nu mă văd

ŞARPELE:
Păcătuiţi
Şi veţi afla adevărul

PROMETEU:
Furaţi
Şi se va face lumină

ULISE:
Rătăciţi
Şi veţi găsi locul

SOCRATE:
Beţi otrava
Şi lăsaţi minciuna în pahar

SPARTACUS:
Treziţi balaurul
Şi va cânta libertatea

FEMEIA:
De ce nu iubesc boii?
De ce nu lucrează taurii?

DON JUAN:
Păcăliţi
Fără momeală nu se prinde peşte

IISUS:
Faceţi bine
Şi veţi ajunge pe cruce

DIAVOLUL:
Numai femeia să rămână femeie
Şi totul va fi în ordine

CE-I TREBUIE OMULUI

Ce-i trebuie omului cap?
Peştele de la cap se-mpute
Ce-i trebuie omului limbă?
Toată pasărea pe limba ei piere
Ce-i trebuie omului nas?
Oricum nu-şi simte prostia
Ce-i trebuie omului minte?
Computerul gândeşte mult mai bine
Ce-i trebuie omului inimă?
Bate cât bate şi odată stă

SUPĂ A LA OMUL

Stoarceţi simţurile şi instinctele
Spălaţi bine creierul
Clătiţi gândurile
Condimentaţi iluziile
Curăţaţi esenţele
Umpleţi urechile cu ulei
Săraţi capul binişor
O ceapă în gură
Puţin piper în nări
Un ardei în fund nu strică
Astupaţi oala
Şi lăsaţi totul să fiarbă
Apoi micşoraţi focul
Aşteptaţi niţel să se răcească
Şi supa a la Omul
Este gata.

Se serveşte cu muzică de Morcov

OAMENI PUSTII

Străzi goale
Case în uniformă
Oameni pustii
Adormiţi în faţa televizorului
O umbră
A ieşit cu câinele afară
Banii lucesc în loc de lămpi
O ţeastă neagră a venit
Să admire drumul fericirii
Stelele se ceartă cu bufniţele
Singurătatea bate la fereastră
Uşile restaurantelor
Se închid şi se deschid
Ca nişte guri
Inima ar iubi
Corpul ar vrea să se culce
Mâine e zi de lucru

FII OPTIMIST

Fii cetăţean cumsecade
Nu-i supăra pe zei
Iubeşte-ţi patria ca pe tine însuţi
Ţine seama de opinia publică
Construieşte fericirea
Nu-ţi vârâ nasul în oala statului
Dă-i Cezarului ce-i aparţine
Nu căuta nod în papură
Înţelege bine politica
Bucură-te de mărirea salariilor
De puterea de muncă
Cântă familia şi onoarea
Fii optimist
Aşa-ţi vei salva capul de beznă
Şi vei cuceri văzduhul

MORI

Mori pentru adevăr
Mari pentru libertate
Mori pentru dreptate
Mori pentru egalitate
Mori pentru patrie
Mori pentru Dumnezeu
Mori pentru onoare
Mori pentru bani
Mori pentru pace
Mori pentru idee
Mori pentru artă
Mori pentru o floare
Mori pentru un cui
Mori pentru un scaun
Mori pentru un bilet de autobuz
Mori pentru orice
Însă mori
Mori Mori Mori
Cine nu moare
Nu învie

CÂNTEC

Jos cu poezia
Privighetori şi lună verde

Lumea a fost destul cântată
Lumea trebuie schimbată

Să ne batem

Viaţa fără de război e moarte
Istoria fără cimitire e goală
Cine moare pentru viaţă
Rămâne viu şi după moarte

Să ne batem

Puşca să pocnească în ceaşca de cafea
Rozelor de plastic să le punem spini
În luptă creşte omul şi minţile se coc

Să ne batem

VISURI

Dacă visezi că găseşti bani
Înseamnă
Că vei pierde şi banii ce-i ai
Mai bine nu-i lua

Dacă visezi că zbori
Înseamnă
Că poţi cădea când nici nu te aştepţi
Stai cuminte pe pământ

Dacă visezi că eşti floare
Înseamnă
Că n-o să mai scapi de fluturi şi albine
Rămâi cine eşti.

Dacă visezi că mori şi nu mai învii
Înseamnă
C-ai rezolvat problema spaţiului vital
Şi n-o să mai visezi

FLUIERĂ

Ridică degetul
Să vezi încotro bate vântul
Alege drumul cel bun
Şi cu Dumnezeu înainte

Singurătatea nu e pentru oameni

Nu te teme de balauri
De duhuri rele
De sirene

Legea e cu tine

Treci nemilos
Peste trandafirii îngropaţi
Şi fluieră

La sosire
Te vor aştepta îngerii
Cu steagul în mână

AŞA MOARE TIMPUL

Iubeşti soţia copiii ţara
Munceşti
Faci bani
Aşa moare timpul şi viaţa
Aşa devin armăsarii
Cai cuminţi de tracţiune
Şi taurii boi bogaţi
Cumperi lucruri şi vise
Anii trec peste tine ca norii
Frumos
Minunat

Deodată
Începe mărul să se strice
Şi vântul să bată

Nu mai îndrăzneşti să priveşti îndărătul
Nu mai vezi nimic înainte
Cuiburi goale în jurul tău

Auzi lupii zădărniciei cum urlă
Să ai de toate şi să nu fii nimic

Vrei să fugi de tine
De lume
De frunze

Nu mai poţi
Eşti singur

NUNŢI BOREALE
1984

VIAŢA PE ORBITĂ

Totul e în ordine
Standardul de viaţă se ridică mereu
Stelele vorbesc la telefon
Lebedele se culcă în parcuri cu motanii
Negresele cresc copii albi şi-i scaldă
Copiii albi stau la soare să se înnegrească
Florile n-au decât o dorinţă
Să fie flori şi să miroase
Fericire programată
Viaţa pe orbită
Numai ziua de lucru
Este mai lungă decât ar trebui să fie
Preţurile sunt peste măsură de mari
Locuinţele sufocă
Oamenii nu mai ştiu să râdă
Şi se sinucid
Lucrurile privesc cu ochii miraţi
Bucuria muncii binefăcătoare

TREPTE

De când cu atâta reciclare
Nimeni nu-şi mai face meseria
Croitorii nu mai cos haine
Acum discută despre spaţii literare
Şi neantul structuralist
Poeţii explică în piaţă
Cum se fac acele de gămălie
Juriştii curăţă pomii de omizi
Asasinii zâmbesc cu ţigara în gură
Medicii mătură lenevia din birouri
Şi le stropesc cu parfum de trandafiri
Femeile sunt la şedinţă
Revoluţionarii reabilitaţi
Trăiesc retraşi şi blânzi ca melcii
Un pictor strigă de pe schele
Lumea nu se schimbă, Doamne!

REPETITIO MATER STUDIORUM EST

Poate că totul a fost spus pe lume
Însă nu totul a fost auzit
Mai spune şi tu o dată
În numele libertăţii de expresie
Repetitio mater studiorum est

Păcat că adevărul nu e floare
L-am cunoaşte după miros
Şi nimeni n-ar mai muri pentru el
În numele libertăţii de expresie
Repetitio mater studiorum est

Totul trece şi totul se repetă
Rana timpului sângerează şi doare
Istoria amputează
În numele libertăţii de expresie
Repetitio mater studiorum est

EU SUNT PENTRU FIARE

Animalele domestice nu mă interesează
Eu sunt pentru fiare

Omul se trage din lup
Nu din maimuţă
Homo homini lupus est

În junglă orice poate să crească
Pe asfalt nu creşte nimic
Nici coarnele taurilor n-ar fi tari
Dacă ar vedea cu ele

Fă rău şi te va ţine lumea minte

Urcă vertical şi râzi de sus
Peste câmpiile de trestii şovăitoare

SIMPLU

Omul-Om nu mă interesează
Prefer omul concret şi social
Omul care ştie să producă
Lucruri bune şi folositoare:
Oale de noapte, trandafiri de plastic şi popice
Omul real dintr-o bucată
Nu visătorii şi idealiştii
Care îmbată realitatea cu palavre
Sufocă îngerii cu suspine
Şi lasă lucrurile încurcate
Soluţia este tehnica, economia şi forţa militară
Ele înalţă viaţa şi salvează lumea de la moarte
Poftim: patru şi cu patru fac opt
Opt înmulţit cu opt fac şaizeci şi patru
Aşa se construieşte raiul: simplu, logic şi real

TEHNICA

Tehnica nu strică lumea ci o face şi-o ridică
Era de piatră, era de fier, era atomică, era informatică
Informaţie cognitivă maximă, risipă expresivă minimă
Scoţi ideile cu burghiul şi le azvârli în vânt cu macaraua
Faci din pietre floricele şi din pene l'eau de vie
Pui cartela, apeşi butonul şi pe panoul de comandă
Al calculatorului electronic apar minuni după minuni
Lumea pusă în pentagramă nu discuţii şi slogane
Speli panoul cu privirea, ştergi memoria şi cânţi:
Siemens – Martin, interlock, pitch, go-devil
Aşa se construieşte lumea: viaţa călită în furnale

BIROCRATUL

Stă la masă cu ochii în dosare şi îngrijorat
În ton cu Constituţia societăţii de consum
Nu se pune niciodată împotriva vântului
Ştie exact ce e rău şi ce e bine
Este categoric, definitiv şi impersonal
N-are porniri metafizice
Nici probleme de ordin sentimental

Frate – frate însă pilele sunt pe bani

Este cetăţean cumsecade, soţ şi tată exemplar
Admiră puterea şi ordinea ca pe sine însuşi
Nu iese niciodată din cercul interesului general
Tot ce face este bun, util şi perfect uman

MAŞINA

Eu maşină
Tu maşină
El maşină
Ea maşină
Toţi maşină
Toţi bogaţi
Toţi fericiţi
Vedem – nu vedem
Gândim – nu gândim
Trăim – nu trăim
Trecem repede
Suntem maşini
Eu maşină
Tu maşină
El maşină
Ea maşină
Toţi maşină

MĂ GÂNDESC LA OAMENI

Mă gândesc la oameni
Şi pun mâna pe secure
Omul este singura creatură
Care omoară ce iubeşte
Jură dragoste şi prietenie
Dar trădează şi distruge
Face rău din lăcomie
Şi ucide din plăcere
Animalele nu-şi lasă puii
Nepregătiţi pentru viaţă
Nici păsările
Până ce nu pot să zboare
Numai oamenii îşi bat copiii
Divorţează şi dispar

TRĂIESC ÎNTR-O LUME

Trăiesc într-o lume modernă şi civilizată
Am bani, am casă cu piscină
Copiii au de toate
Un satelit e singurul lucru ce le mai lipseşte
Magazinele, banca, poşta, farmacia
Se află doar la câţiva paşi
Biblioteca, şcoala, teatrul şi spitalul
La câteva minute cu maşina

Totul e perfect şi la îndemână
Numai de oameni sunt departe şi de mine

HOMO CONSUMENS

Toamna a coborât pe neaşteptate în oraş
Cu pantofi, eşarfe, rochii, mănuşi
Raglane, taioare, pălării
Articole moderne
Specifice sezonului autumnal
Magazinele universale
De confecţii şi galanterie SUFĂRZAC
Vă oferă frumuseţe
Hainele îl fac pe om
Cumpăraţi şi vă îmbrăcaţi
Vin ploile şi frigul
Şi bobocii rămân nenumăraţi

ISTORIE

Totdeauna a existat o cetate
Pe care nici o armată n-a putut s-o cucerească
Totdeauna a existat un om
Pe care nici o putere n-a putut să-l corupă
Însă până acum
N-a existat nici o armată să nu fi fost bătută
Şi nici o putere să nu se prăbuşească

O ALTĂ LUME

O altă lume am visat
Adevărată ca o dimineaţă verde de soare
Frumoasă ca un zâmbet de copil

Însă ne-ai făcut, Doamne, lupi
Cu feţe surii de îngeri
Şi cu duh vesel de maimuţă

Să construim sisteme roşii de cuvinte
Himere mari şi industrii
Să zburăm pe aripi nucleare spre soare apune

STRIGĂTURĂ

Frunză verde de eroi
Ce-ar fi lumea fără noi
Oile fără măgari
Dragostea fără curvari

Vai de capul fără zile
Şi de viaţa fără pile
De picioare fără coate
De istorii fără roate

Frunză verde de morală
Lumea asta nu-i normală
Frunză verde nopţi de bal
Răutatea n-are mal

DIALOG

Dacă trebuie să alegi
Între iubire şi viaţă
Ce alegi ?

Iubirea

Dar atunci cum să mă iubeşti
Dacă nu mai exişti ?

Cu sufletul

VIOARA NEFĂCUTĂ

În Suedia m-a adus dragostea
Ursita de a fi altul

Am dat poezia
Şi-am ales familia
Această vatră parfumată de iluzii
Bucuria lucrurilor înmulţite

Nu există fericire sus la vulturi
Mi-am zis
Tot ce este
Creşte de jos
Din pământ
De sus
Vin doar căderile

Nu-mi mai pasă de Hegel
Nici de imperativul categoric
Cine se mai gândeşte la izvor
Când se scaldă în mare

Adevărul meu a fost dragostea
Această rană ontologică
Floare în sânge beat

Aşa începe conflictul meu cu soarta
Căderea în oglindă

Şi lemnul a rămas lemn
Vioară nefăcută

INVITAŢIE LA O MASĂ DE APE
1985

INVITAŢIE LA O MASĂ DE APE

Cineva m-a invitat la o masă de ape
Şi mi-a dat să beau tot felul de ape:
Apă dulce, apă tare, apă vie, apă grea,
Apă gazoasă, apă neagră, apă chioară, apă distilată
Apă coca-cola, apă-bere, apă-vin, apă-ţuică
Numai apă de băut – nu
Apa potabilă nu mai este potabilă
Apele ştiinţifice asigură sănătatea şi viaţa
Viitorul programat
După câteva ore m-am îmbolnăvit de sete
Şi-am plecat acasă – poluat

DACĂ ADEVĂRUL NU EXISTĂ

Dacă adevărul nu există
Şi dacă totu-i relativ
Înseamnă că toată lumea minte
Şi că totul e permis

Oamenii nu mai ştiu în ce să creadă
Fără perspectivă
Nici o speranţă nu se coace
Nici în iad nici în paradis

DUMNEZEUL-OM

Ce i-a îndemnat pe oameni
Să-i pună barbă şi mustaţă lui Dumnezeu
Să-l facă om
După chipul şi asemănarea lor
Numai ca să-l poată scuipa şi înjura
Dacă nu se comportă
După placul şi voia lor
De atunci Dumnezeu nu mai e Dumnezeu
Duhul tămăduitor al cuvântului dintâi
Şi lumea nu se mai poate vindeca de răutate
Nici de prea amar
Nici de prea alean
Nici de păcate

OAMENII URĂSC CE N-AU

Oamenii urăsc ce n-au
Mincinoşii urăsc adevărul
Meschinii – mărinimia
Strâmbii – dreptatea
Silnicii – libertatea
Murdarii – puritatea
Mediocrii – genialitatea
Ura urăşte iubirea
Şi cu vorbe dulci de mângâiere
Fac din neputinţa lor putere
Şi cu vergeaua lor ocultă
Dau în cei ce nu ascultă
Şi când satana, când un drac
Ne conduc din veac în veac

OAMENI, PĂSĂRI, FLORI

Florile sunt mai cuminţi decât oamenii
Ele nu se mândresc cu parfumul lor
Ele înfloresc pentru a înflori
Nu le pasă de părerea grădinarilor

Păsările sunt mai falnice decât oamenii
Ele nu se închină la chipuri cioplite şi necioplite
Ele cred în zborul lor
Nu le pasă de furia furtunilor

CUVINTE

Lumea e făcută din cuvinte
Îngeri orgolioşi cu două feţe
Bun – Rău
Frumos – Urât
Dragoste – Ură
Adevăr – Minciună
Democraţie – Dictatură
Lumină – Întuneric
Neofascism – Neorasism
Neocomunism – Neoimperialism
Aţâţătorii războiului – Duşmanii poporului

Toate căderile vin din cuvinte

Cuvinte ce taie şi spânzură
Printre rânduri
Pe sub rânduri
Peste rânduri

În rânduri
Doar copiii mai ştiu să se exprime

BEAUTIFUL PEOPLE

Privesc la televizorul color
Serialul american de mare succes
Dallas

Viaţa contului la bancă
Cultura cu paharul în mână
În loc de carte

Beautiful people!

Afacerile pasc iarbă ca vacile
Şi fată bani

Suflete doborâte la psihiatrie
Aşteaptă să treacă prin urechile acului
În rai

VIAŢA

Că unii mănâncă pâine, iar alţii friptură
E o chestiune de gust şi de cultură.

Că unii beau vin, iar alţii bere
E o chestiune de tradiţie şi de plăcere.

Că unii fac bani, iar alţii poezie
E o chestiune de estetică şi de economie.

Că unii ne slujesc, iar alţii ne poartă
E o chestiune de noroc şi de soartă

OUĂ CĂZUTE DIN CUIB
1985

GASTARBEITERII

În oraşele bunăstării
Gastarbeiterii se sting de nedreptate
Sclavii moderni ai lumii în ruină
Creaturi fără valoare
Cetăţenii nimănui
Singuri cu singurătatea
Fără visuri şi dorinţi
Suflete fără speranţă
Bătuţi de ură şi de legi
Ca şi cum ei n-ar fi oameni
Ca şi cum ar fi nimic
Scoşi din grai şi din viaţă
Ouă căzute din cuib

STRĂINII

Noi iubim străinii
Cum ne iubim strămoşii
Păcat că nu seamănă cu noi
Au mintea îngustă
Văd totul pe dos
Nu ştiu să vorbească
Abia gândesc
Visează numai femei
Nu lucrează
Trăiesc din milă socială
Fac pe grozavii
Mint şi fură
Scuipă pe iarbă
N-au puncte cardinale
Vin mereu nepoftiţi

Trebuie opriţi

NU SUNT

Nu sunt cuc
Nu-mi pun oul în inima altuia
Nu sunt şarpe
Nu muşc pe cel ce calcă pe umbra mea
Nu pun mâna pe cuţit
Când mă gândesc la bani şi glorie
Capitalul meu este poezia
Iar cu poezia
Nimeni nu umple băncile cu aur
Nu sunt birocrat
Mâna mea tremură peste apele vii
Ale sufletului

Atunci de ce-mi tăiaţi crengile
De ce-mi bateţi piroane în palme
Dacă nu vă plac poeţii
Scoateţi pistolul şi trageţi
Căci şi eu ştiu să tai firul în patru
Să scot apa din piatră
Să sictiresc sfinţii şi zeii
Şi încă multe alte grozăvii

PROCES DE ÎNSUŞIRE

Mie nu-mi place peştele lutfisk*
Mie nu-mi place peştele lutfisk
Mie nu-mi place peştele lutfisk

S-a stins o lumânare

O să mănânc peşte lutfisk

* Peşte care se serveşte tradiţional de Ajunul Crăciunului în Suedia

DIVORŢ

Sunt sătul de tine
Te-am înghiţit destul
Dispari
Iubesc pe altul
Înfloresc
Dragostea nu e robie
Străin împuţit
Nu eşti bun de nimic
Ai pleavă în cap
Copiii sunt ai mei
Şi banii şi casa
Du-te de unde ai venit
Nu uita pensia alimentară
Dragostea costă

FRUNZĂ VERDE

Frunză verde flori de lună
Egalitatea nu-i minciună
Până acum din ou de cuc
N-a ieşit nici un haiduc

Frunză verde flori de spumă
Fraternitatea nu e glumă
Omul vechi cu omul nou
Fac război pentr-un ecou

Frunză verde flori de rază
Libertatea nu-i o frază
Plânge piatra că nu-i gheaţă
Şi răţoiul că nu-i raţă

PEDAGOGIE

Aşa-i. Nu-i aşa.
Aşa-i. Nu-i aşa.
Aşa-i. Nu-i aşa.
Aşa-i. Nu-i aşa.
Aşa-i. Nu-i aşa.
Aşa-i. Nu-i aşa.
Aşa-i. Nu-i aşa.
Aşa-i...
Aşa-i...
Aşa-i...
Aşa-i. Aşa-i...

URA

Nimic nu răneşte sufletul
Mai puternic decât ura
De aceea există atâţia invalizi

AMURGUL FRUNZELOR
1993

LA MOSCOVA CA ŞI LA WASHINGTON

La Moscova ca şi la Washington
Idei optimiste ţin oamenii de mână
Şi făgăduiesc Binele şi Pacea
Portocale vesele şi trandafiri aurii

La Moscova ca şi la Washington
Muncitorii nu mai luptă pentru libertate
Acum vor confortul şi fericirea personală
Mor în fiecare seară de oboseală
Dar îşi închipuie că trăiesc
Numai pentru că se scoală
În fiecare dimineaţă
Şi pleacă la muncă
Cu inevitabilitatea istorică
A utilităţii înţelese pe buze

La Moscova ca şi la Washington
Oamenii dorm cu frica sub pernă
Dar cred în dragoste şi progres

SI VIS PACEM PARA BELLUM

Totul e frumos şi bine
Oamenii îşi spală faţa cu lumină
Pacea defilează pe străzi cu armele în mână
Si vis pacem para bellum

Doar viaţa
Este tot mai slabă
Mai neagră
Mai frântă
Moartea e flămândă
Şi rupe nemilos din ea

De altfel totul e frumos şi bine
Oamenii îşi spală faţa cu lumină
Pacea defilează pe străzi cu armele în mână
Si vis pacem para bellum

Într-o zi n-o să mai existe războaie
Din cimitire vor creşte stalactite mari de flori
Corabia istoriei necrofile
Va duce omenirea spre lumea de apoi

Şi totul va fi frumos şi bine

POESIA NON MUORI

Astăzi există în lume
Peste o sută de tone
De material exploziv pe cap de om
Câte miligrame de poezie există
M-a întrebat un colonel
Viaţa se apără cu armele
Nu cu versuri umaniste

Astăzi un fotbalist costă milioane de dolari
Cât costă un poet
M-a întrebat un director de bancă
Nu dăm credit pentru poezie
Dumnezeu ajută doar pe cei ce au

Fericit sau nefericit
Moare omul orişicum
M-a sfătuit un psihiatru
Ia medicamentele linişţit
Tempus dolores tua delebit

Poesia non muori

FERIŢI-VĂ

Feriţi-vă de oamenii care nu pot să zboare
Ei nu pot merge decât duşi în spate
La ţintă te lasă singur cu spinarea frântă

Feriţi-vă de oamenii care se joacă cu săbiile
Ei nu se lasă până nu se taie
Viaţa lor este moartea fără urmă şi urmare

Feriţi-vă de oamenii mărunţi
Ei nu vă admiră când ridică fruntea să vă vadă
Ci caută să vă aducă la numitorul lor comun

NEPUTINŢA CERULUI

Dumnezeu s-a plictisit să mai facă minuni
Zace părăsit pe muntele Raiului pleşuv
Priveşte mirat cum apele ruginesc în izvoare
Cum îngerii se joacă cu şerpii la umbra pomului oprit

Nu mai are puteri să stăpânească
Dar încă mai crede în oameni
Deşi omul îl minte şi-l înşeală
Şi nici o femeie nu vrea cu el să se cunune

LUMEA CEALALTĂ

Există oameni care vor să moară
Şi să învie
Să ne povestească cum arată
Viaţa de apoi

Însă până acum
N-avem nici o mărturie
Toţi care s-au dus
Nu se mai întorc
De frică
Să nu-l supere pe Dumnezeu

Şi lumea se învârteşte oarbă
Crede în ce nu vede

RAIUL

În rai toate florile pot să înflorească
Însă toate trebuie să aibă acelaşi miros

Îngerii curăţă sufletele de omizi şi de duhuri rele
Dau la o parte tot ce vine din altă parte

Din Pomul cunoaşterii se aude o privighetoare:
Vai de cel ce crede în alt Dumnezeu

CINE SE TREZEŞTE

Cine se trezeşte
Şi încă mai crede în iubire
Vai de inima lui

Cine se trezeşte
Şi încă mai crede în adevăr
Vai de capul lui

Cine se trezeşte
Şi încă mai crede în oameni
Vai de viaţa lui

IUBIREA ŞI ALTE IUBIRI
1993
şi
CERUL IUBIRII
1998

MARIA

Dumnezeu ţi-a dat totul
Să te facă mai frumoasă decât frumuseţea
Să te înalţe mai sus decât înălţimea

Te văd
Şi mă gândesc
Că iubirea este sufletul
Parfumul infinitului în pădurea cerului

Te privesc
Şi văd iubirea crescând
Din surâsul tău
Muzica curcubeului dimineaţa

Mă învârtesc ca floarea soarelui
În jurul corpului tău
Veşnic pom în floare

* * *

De când te-am cunoscut
Nu mai simt timpul că trece
Tu eşti speranţa îmbrăcată în haină de mireasă
Numele după care mă ascund
Fără tine nici o clipă nu e adevărată
Din tine cresc şi sunt

* * *

Tu care vii în fiecare noapte
Şi-mi păzeşti visele
Te trezeşti în fiecare dimineaţă
Să-mi povesteşti
Despre umbrele somnoroase ale apelor
Dacă tu n-ai fi
Ziua n-ar mai şti
Cum să-mi deschidă pleoapele

* * *

Priveşte în jurul tău fără răutate
Admiră pasărea în zbor
Nu întreba peştele de unde bea apă
El ştie să înoate şi ajunge
Crede în tot şi aşteaptă
Nu întotdeauna toamna se culeg fructele
Există şi toamne cu muguri
Căci timpul e mereu acelaşi
Doar ceasul se învârteşte şi oamenii trec
Dincolo de ziduri nunta e încă posibilă
Speranţa e sămânţa coaptă la amiază

* * *

Hai să ne jucăm

Eu să-ţi mângâi corpul
Cu flori de măr
Tu s-aprinzi razele
Din sufletul meu

Eu să-ţi dau o rază
Tu să-mi dai un măr
Şi-apoi să privim luna
Cum bea rouă
De pe buzele noastre

* * *

Tu eşti lumina
Ce ţine viu focul iubirii
În linia vieţii
Din inima mea

În ochii tăi
Cerul mângâie marea

Soarele apune în corpul tău
Floare cosmică
Ce luminează la întuneric

* * *

Vino
Să mă duci la botezul apelor
Unde se adapă mărgăritarul
Din scoica aurie
Şi face ca lumea să semene cu surâsul tău

Vino
Să mă duci la crinul munţilor
Unde se spovedesc tainele
Iar luminile se nalţă
De la suflet la izvor

* * *

Când vii
Se deschide cerul
Şi grâul se coace

Când eşti cu mine
Vine Dumnezeu să ne păzească
Nici un vis nu zboară-n gol

Când pleci
Vin zăpezile să cadă
Peste tot ce este viu şi mort

* * *

Câteodată
Semeni cu un copil
Care udă jucăriile
Să le ajute să crească

Uneori
Semeni cu o câmpie
Acoperită de vise
Unde se adună culorile
Ce încă nu se văd

Din ce vrajă eşti născută
În ce cântec să te caut
Trandafir alb de rai

* * *

Strălucesc pădurile
Când sufletul tău îşi arată frumuseţea
Pe oglinda apelor

Şi orele se opresc
Şi cerul tace

Iubirea pluteşte deasupra noastră
Ca o melodie albă de vioară.

* * *

E atâta vrajă în vocea ta când spui
Că iubirea este o floare alb-mirositoare
Unde vin speranţele să se încălzească
În timpul glacial

E atâta lumină în vocea ta când spui
Că fericirea seamănă cu un sunet de lună
Într-o fântână fermecată
Unde ecoul soarelui bea apă dimineaţă

* * *

Ce faci tu în noaptea asta
Când zăpada
Îţi scrie numele pe fereastră

Poate că asculţi cum amintirea
Cântă cântecul
Pe care numai noi doi îl ştim

Poate că te gândeşti la copilul
Ce înfloreşte ca un duh ceresc
În trupul tău

Sau poate că te rogi
Să mă aducă vântul
În poala ta

Ce faci tu acum
Albina mea polară

* * *

Te visez
Alergăm ca nişte miei astrali
Prin câmpiile aurorei boreale

Mă trezesc
Soarele răsare din degetele tale
Şi-mi cade în braţe ca o floare

Deschid fereastra
Zburăm la iubirile de sus
Unde Dumnezeu cântă la flaut

* * *

Dacă aş fi Dumnezeu
Ţi-aş lumina faţa
Până devine
O grădină parfumată de vise

Numită Amintirea

Să-ţi repete numele
În fiecare dimineaţă
Ca pe o rugăciune
În sufletul meu

* * *

Dacă drumul va fi infinit
La tine voi veni
Cu muzica Aurorei în inimă
Să bem trandafirii albi de lună
Şi să ne iubim
Până va apune timpul
Iar focul nu va mai cânta
La vioară

* * *

Iubeşte florile
Pentru că sunt flori
Nu pentru parfumul lor

Iubeşte arborii
Pentru că sunt arbori
Nu pentru foşnetul lor

Iubeşte oamenii
Pentru că sunt oameni
Nu pentru măreţia lor

Aceasta este iubirea:
O lampă aprinsă în noi

* * *

Noi ne iubim
Din când în când sâmbătă noaptea
Să nu pierdem ce-am agonisit

Însă vioara
Nu mai cântă în simţurile noastre
Nu mai auzim decât sunetele
Pe cale să dispară

Pune clanţa la uşă, iubito
Vino să mai bem un pahar de vin
Şi-apoi să stingem lumina

* * *

E rece inelul şi cununa
Lumea seamănă cu un bar
Într-o duminică dimineaţa
Inimile dorm cu galbenii pe grumaz

Nu te mai gândi la orele ce trec
Timpul nu e bani
Timpul e sufletul
Însă sufletul e la spital

* * *

Soţia a aprins o ţigară
Şi mi-a spus: divorţăm
Dacă e căsătoria sfântă
De ce sfinţii nu se căsătoresc

Într-o zi
Femeile n-o să mai aibă nevoie de bărbaţi

Copiii se vor naşte din
Spiritus Sanctus
În eprubetă
Fără fioruri metafizice şi probleme
Ca îngerii

Vor creşte la creşă după statistică
Şi vor trăi ştiinţific
O viaţă cu garanţie

* * *

Iubita mea
Nu mai vrea să fie muză
Inima ce bate în poezie
Roua de pe petala sufletului dimineaţa

Cere dragoste cu pietre scumpe
Pe care le vinde cu succes
În pat şi la piaţă

Poezia nu foloseşte la nimic
Separă logica de viaţă
Şi duce inima de nas
Doar morţii
Se mai iubesc de pomană – zice
Şi-a plecat fără bun rămas

* * *

Aici nu se mai poate trăi, iubito
Viziuni tehnologice clatină lumile
Viaţa merge tremurând

Hai să urcăm pe munte
Să ne iubim pe stâncă
Aproape de izvoare şi de Dumnezeu

* * *

E frig în pat

Iubita mea
Stă culcată
Şi numără banii

E pustiu
Când oamenii nu mai au timp
Să se iubească
Iar viaţa dă înapoi

Să deschidem apele, iubito
Să curgă râmele din simţuri

* * *

În timp ce scriu
Iubita mea cască
Visează o dragoste nouă
Să răsară-n zori din rouă

Iubirea trăieşte prin schimbare
Ca bobul de grâu prin spic –
Zice
Şi mă priveşte cu mirare

* * *

Eu nu îmbăt viaţa cu vorbe dulci
Eu sunt pentru lei
Maimuţele nu mă distrează
Şi de aceea iubita mea nu vrea să mă iubească

Eu privesc spre cer
Şi-i zic: hai să zburăm
Însă iubita mea înfloreşte în lucruri
Ea este un cerc ce mereu se învârteşte

* * *

Dragostea ta şi dragostea mea
S-au iubit atât de mult
De nu s-au mai văzut

Dragostea ta şi dragostea mea
S-au văzut
Şi nu se mai iubesc

Dragostea ta şi dragostea mea
Se urăsc atât de mult
De nu se mai văd

* * *

Iubita mea s-a trezit şi mi-a spus:
Vino să ne iubim
Păsările nopţii
Nu-mi mai zboară în poală
Să mă aprindă cu cântecele lor

Cine ştie dacă mâine vom mai fi

Iubirea este
Drama luptei împotriva timpului
Viaţa închisă
Între doi duşmani ireductibili
Cunoaşterea şi veşnicia

* * *

Am venit dinspre soare
Să-ţi aduc dragoste şi lumină

Am furat de la altele
Să-ţi dau ce n-ai avut
Sâni albi de munte
Cântec de vioară

Mi-ai luat dragostea
M-ai dezbrăcat de vise
Şi-ai dispărut în pădure
Cu o lalea în mână

* * *

Am ales iubirea
Şi-am rămas singur
Ca Tine, Doamne

Cine se mai gândeşte la iubire
Când fructele cad
Când se bea vin
Iar omul
Nu-i decât o unealtă

Buzele ce mă sărută
Mint
Cuvintele ce mă laudă
Mint

NUNTA

1

Soarele încălzeşte pupila mugurelui
Şi-o deschide
Cu focul mi-ai deschis inima
Trecătoare blondă şi nepăsătoare

De unde ai ştiut
Că eşti născută
Din coasta visului meu
Că eşti muzica
Ce de vecii
Cântă-n mine prezenţa ta viitoare

2

În timp ce ne iubeam
Cineva a furat luna
Şi-a umplut cerul cu fluturi

Vântul a rupt spicul visului
Vorbele se ceartă cu amintirile
Vioara cu arcuşul

Nu se mai vede
Drumul Nunţii

3

Inima mea
Nu mai vindecă boli
Nu mai am ochii printre stele
Mi s-a frânt coloana din suflet
Nu mai ştiu ce iubesc
Fiinţa ta, Suedia
Sau femeia visului din mine
E frig iubito
Nordul şi sufletul
Banii lucesc în loc de soare
Singurătatea sângerează
Oamenii mai săraci ca obiectele
Aşteaptă pensia şi întunericul

4

Ceasornicul de la biserică bate miezul nopţii
Cel de la tribunal arată ora unu
Toate cuvintele ne neagă
Tu nu vezi marea când marea nu e
N-auzi muzica în pahar
Eşti veselă numai când spun nimicuri
Gândurile te supără
În ochii tăi cerul şi nepăsarea
N-am putut deveni Noi
Nu se mai vede drumul pe care l-am căutat
Marile adevăruri au rămas la Sorbonna
Idei răsfirate în cafenele
Dragostea Căsătoria Fericirea
Totul este hermeneutică
Unităţi maxime ale necunoaşterii

5

Ai fost fără nume
Şi-am dat formă şi suflare
Am făcut din tine punctul meu de vedere
N-ai ştiut să te deschizi
Femeie instituită
Zâmbet statistic
Cum ai putut ascunde
Atâta gingăşie în ură
M-ai despuiat idee cu idee de mine
Fără să-ţi pese
Că frumuseţea trece
Că orele rămân pustii
Nimic n-ai lăsat
Nici măcar iluziile copiilor
Mi-ai furat vara
Spicul minţii unde se coc destinele
Şi-ai pus în loc
Măruntele şi dulcile tale capricii
Nu m-ai lăsat să trec
De la frunză la rază
Ai ridicat închisori în jurul meu
Când n-am mai putut sta în picioare
Mi-ai distrus lumea

6

Dispari din viaţa mea
Din lacrimi
Din sânge
Din paharul cu apă
Cuvinte amăgitoare ţipă-n amintiri

Floarea nunţii sângerează în farfurie
Dispari din cărţile mele
Din lucruri
Din icoane
Trecutul
N-a fost decât un soare de minciună
Nu mai există
Nici da nici nu
Ninge pe cunună

7

Nunta
Ar trebui făcută
La despărţire
Nu la masa cu dar

EVOLUŢII

Oamenii se întâlnesc
Se iubesc
Fac copii
Nu se mai iubesc
Şi se despart

Apoi vine altul
Apoi vine alta

Copiii cresc
Se întâlnesc
Se iubesc
Fac copii
Nu se mai iubesc
Şi se despart

Şi iată aşa
Lumea se înmulţeşte
Din veac în veac
Bubă fără leac

DRAGOSTE CALDĂ

„În Suedia nu există dragoste“
Mi-a spus o suedeză
E prea frig

Dragostea cere căldură
Multă căldură

Astfel pleacă ea în fiecare vară
Undeva unde e cald
Şi visează, visează

Când se trezeşte
Dragostea nicăieri

Apoi se gândeşte
Se tot gândeşte

Dragostea e ca apa
Îngheaţă la frig
Se evaporă la căldură

DRAGOSTE PLATONICĂ

Nu-mi place dragostea platonică
E ca apa distilată
Nu e bună de băut
Mi-a spus o femeie cu gât de aur
Dragostea adevărată
În pat se arată
Nu în vârf pe Himalaia
Numai impotenţii
Fac pe popii şi poeţii
Dragostea nu mai e mit

Şaptezeci la sută
Din bogăţia Statelor Unite
Se află în mâinile femeilor

Avere câştigată cu iubire
Nu cu Platon şi Shakespeare

DRAGOSTE PE APĂ

Ori de câte ori întâlnesc o femeie frumoasă
Îmi lasă gura apă

Mă arunc ca o torpilă în apele ei teritoriale
Şi nu mă las
Până nu-i cuceresc toate malurile

O îmbăt repede cu apă rece
Şi ne scăldăm
Ne scăldăm
Ne scăldăm
Până nu cădem în apele somnului

Atunci mă bagă pe mine la apă
Şi mă ţine
Mă ţine
Mă ţine
Până mi se înmoaie toate mădularele
Apoi mă azvârle ca pe o piatră seacă
Pe apa Sâmbetei

Ce vine pe apă pe apă se duce
Zice
Şi dispare râzând în larg

DRAGOSTE CU SIMBRIE

Pe plajele lumii
Iubirile se prăjesc la soare
Visează minuni

Marea discută cu Munţii
Despre aer şi viitor

Nu se mai poate trăi în depărtări

Eu citesc un roman de dragoste
Şi caut cu privirea o femeie

Doreşti iubire
Mă întreabă o sirenă cu sânii goi

Fericirea costă două sute de mărci

POLCA IUBIRII

Fugi de femeia
Cu argint viu în sânge
Ea nu se astâmpără
Până nu te scoate din lumină

Apoi se duce la bal
Să danseze cu altul
Polca iubirii
În văpaia nopţii învolburate

DRAGOSTE BĂTUTĂ-N CERCURI

Dacă te iubeşti numai cu Ion
Nu e bine
Eşti o femeie proastă şi primitivă

Dacă te iubeşti cu un japonez, chinez sau sultan
E ceva mai bine
Eşti o femeie proastă, dar cu vederi mai largi

Dacă te iubeşti cu Bobby, Jean, Giovani, Hans, Juan
Atunci e foarte bine
Eşti o fată fină cu gust distins şi internaţional

DRAGOSTE DOMESTICĂ

Şi filozofii sunt oameni
Mănâncă, beau şi dorm în pat
Mai întâi gura şi apoi cultura
Mi-a spus soţia în fiecare dimineaţă

Fericirea se face cu parale
De poezie doar naivii se mai ocupă
Şi luna din cer
Mi-a amintit soţia în fiecare noapte

Şi a făcut din mine
Aşa treptat
Un om practic şi adevărat

DRAGOSTE SEXUALĂ

Nu există curve la nivelul sexual
(Morala este o lege psihică nu trupească)
Există doar biologia în văpaie
Viaţa ce nu vrea să moară

Curva este politica şi îngerul cu două feţe
Şarpele din zâmbet şi pustiul
Când carnea se răceşte
Şi roua nu mai cade

FEMEIE BLÂNDĂ

Atent cu femeia blândă şi lipicioasă
Ea îşi face cuib în inimă
Şi nu te lasă
Până nu-ţi ocupă toate rădăcinile
Până nu pune definitiv mâna pe tine
Până ce nu mai poţi iubi
Şi nimeni nu te mai iubeşte
Până nu eşti numai al ei

Însă nici o femeie
Nu respectă sclavul şi slăbiciunea
Îţi dă lovitura
Şi te lasă singur
Cu viaţa frântă
Femeia trebuie iubită
Nu înţeleasă
Cică ar fi spus Eva râzând
Când a muşcat din fructul oprit

DE-A DRAGOSTEA

Când iubeşte
Femeia se lasă pe spate
Să credem că cedează

Bărbatul îngenunchează
Să credem că se roagă

Aşa începe nebunia
Val vârtejul şi beţia
Orgasmul abisal

DRAGOSTE EUROATLANTICĂ

Să lăsăm focul şi patul să doarmă, iubito
Hai să ne construim o casă
Pe malul de vest al vieţii noastre

Acolo fiara şi vita
Se îmbrăţişează ca fraţii de cruce
Păsările bând rouă
Cântă întruna învierea
Laptele şi mierea
Curg gratis la piaţă

Dar cine să ne treacă, dragă
Cine să ne treacă

FEMEI ROMANTICE

Feriţi-vă de femeile
Romantice ca luna
Ele nu pot să iubească
Viaţa lor este oglinda

Iubiţi femeile
Care ne vrăjesc şi ard

Ele apără iubirea
De omizi şi de cenuşă
Ne dau apă din izvoare
Şi ne fac superbi şi mari

DRAGOSTEA OARBĂ

O femeie
Oarbă de focul cărnii
M-a prins de mână şi mi-a zis:
Dragostea e ca şi electricitatea
Stabileşti contactul şi s-a făcut lumină

Nu crede femeilor
Care-ţi spun
Că iubesc bărbaţii
Pentru inteligenţa lor

Sexul nu ştie carte

Paharul dragostei trebuie băut
Nu umplut cu duh de catedrală

LUME NOUĂ FEMININĂ

De astăzi bărbaţii nu mai au voie să alerge după femei
Acum e rândul femeilor să cucerească bărbaţii
În numele imperativului categoric al emancipării sexuale
Lume nouă feminină

Fără metafizică şi contradicţii sentimentale
Cu bărbaţi cuminţi ca păpuşile
În loc să se bată – iubesc
Şi îmbătrânesc de fericire

SĂ IERTĂM DRAGOSTEA

Să iertăm soţul
Pentru palma dată soţiei
Să iertăm soţia
Care zdrobeşte inima soţului
Să iertăm duşmanul
Precum iartă mărul viermele
Să iertăm moartea
Precum iartă cenuşa vântul
Să iertăm şi pe Dumnezeu
Care pe noi nu ne iartă

TIMPUL ŞI IUBIREA

O, timp – opreşte-ţi zborul!
Exclamă îndrăgostiţii

N-ar fi mai bine să exclame:

O, iubire – mai rămâi
Şi lasă timpul să treacă

RUGĂCIUNE

Sunt bolnav de dragoste, Doamne
Dă-mi un leac
Ce nu mă poate lecui
Dar m-ajută
Să pot şi mai mult iubi
Eterna Auroră a lumii

Ce-ar fi viaţa
Dacă iubirea nu e
Feţe surde
Şi suflete uscate
Ce în zadar mai caută
Să te vadă

IMAGINI DE ROUĂ
1998

DIMINEAŢA

E dimineaţă în lume şi în mine
Un suflet zboară cu o vioară în braţe
Nu există gândire mai frumoasă
Decât lumina ce surâde

Spune-mi arici pogonici
De ce închid ochii
Îndrăgostiţii aceia din parc
Când se sărută ?

TREZIRE

Soarele micşorează
Umbrele leneşe ale somnului

Fete cu aripi
Zboară din zări spre mine

Eu mă simt vesel şi teafăr
Ca un cocoş de munte

PĂRĂSIŢI ODĂILE

Părăsiţi odăile
Trăiţi în natură
Nu lăsaţi viaţa
Să fie mai grea decât o frunză

Ascultaţi cântecul cucului
În zori
Cântecul este
Un trandafir alb de rouă

LIBELULA

Beau clorofila zorilor
Şi privesc o libelulă

Ea se naşte numai pentru o zi
Însă ajunge
Să înveţe frunzele să cânte
Şi să întinerească veşnicia

ILUZIE

Cineva aleargă după o pană
Crede că tot ce zboară
Este o pasăre

Eu mă uit în oglindă
Şi zâmbesc

MAREA

Marea oglindeşte cerul şi zeii
Însă pescăruşii cred în vapoare
Nu le pasă
De zeii cerului

Eu arunc cu pietricele-n valuri
Şi privesc
Cum se joacă timpul cu luminile

MIDSOMMAR

(sărbătoarea Soarelui de miezul nopţii)

Midsommar
Este Suedia în floare

Noaptea
Când Soarele se culcă cu Luna

Când inimile se ridică la cer
Iar Dumnezeu îşi arată faţa

VARA

Privesc infinitul
O imagine de apă într-o imagine de foc

Snopi mari de grâu cad din cer

Soarele coace destinele
Şi schimbă culorile infinitului

Dumnezeu doarme la umbra gândului

E vară

VACANŢA

Pe plajele lumii
Oamenii dorm
Cu soarele pe burtă

Marea cântă
Gândul moare
Din nervi picură sare
Fericire cumpărată

TOAMNA

Toamna e rece
Ploile înnegresc cerul
Suflete în haine vărgate
Se plimbă pe străzi

O femeie fără lumină
Care a văzut singurătatea
Din ochii mei
Îmi oferă o păpuşă

TIMPUL

Timpul s-a oprit pentru o clipă

Stelele nu-mi mai sperie gândurile
Dumnezeu binecuvântează lumea
Cu vinul iubirii

Eu las în vânt o sărutare
Şi privesc cum paşii devin aripi

NOAPTEA

Iubirile se aprind şi se dezmiardă
Şi leagănă lumea cu melodii de flori

CITEŞTE O POEZIE

Citeşte o poezie în fiecare dimineaţă
Ascultă muzică
Învaţă de la rădăcini şi izvoare
Cum simte şi gândeşte Dumnezeu

Nu-ţi împovăra mintea
Cu fel de fel de lucruri
Mintea nu funcţionează ca stomacul
Nu varsă ce nu-i prieşte

Citeşte o poezie în fiecare dimineaţă
Ascultă muzică
Învaţă de la rădăcini şi izvoare
Cum simte şi gândeşte Dumnezeu

TRĂIEŞTE POTOLIT

Trăieşte potolit

Admiră festivalul peştilor
Din acvarii

Bucură-te că vecinul tău
N-are mai multe degete decât tine

Mulţumeşte Statului că banii există
Şi frunză verde fericire

NU SPUNE

Nu spune îngerilor
Nimic despre libertate
S-ar putea să te creadă
Şi să zboare liberi

Nu spune morţilor
Nimic despre înviere
S-ar putea să te creadă
Şi să aştepte înălţarea

Îngerii şi morţii cred în tot ce li se spune

EVITĂ LUPTA

Evită lupta corp la corp
Dacă nu ştii
Să loveşti sub centură

Astfel de lovituri
Nu se pot învăţa
Dacă nu eşti născut
Cu diavolul în braţe

NU CREDE

Nu crede că e dimineaţă
Numai pentru că o rază
Ţi-a netezit părul

Mai există zări
Unde ceaţa nu s-a risipit
Unde iubirea se conduce cu mâinile
Iar zilele seamănă
Cu biletele goale de loterie

GÂNDUL ŞI INIMA

Gândul e de aceeaşi natură cu soarele
Luminează cu umbre

Lumea ar trebui trăită cu inima
Numai inima poate să simtă
Ceea ce gândul nu-i în stare să vadă

Însă fără gând
Inima vede umbrele mari
Chiar şi atunci
Când sunt departe de ţintă
Şi cade în flăcări
Şi arde

VERSURI

Nu bate stânca
Stânca nu zboară

Nu arunca grăunţe de aur la găini
Găinile porumb visează

Nu speria umbrele
Umbrele nu pot să fugă

NU STA AFARĂ

Nu sta afară
Când muzicanţii cântă
Şi hora se întinde
Intră-n joc şi joacă

Trăieşte pentru oameni
Şi mori

Aşa se depăşeşte egoismul
Şi starea mic-burgheză
Aşa devine omida
Fluture cu aripi de azur

NU TE ARĂTA

Nu arăta ce simţi
Nu arăta ce crezi
Nu arăta ce gândeşti
Nu arăta ce iubeşti

Nu te arăta

Cine vrea să te vadă
Să te caute

URCĂ LA SUFLET

Urcă la suflet
Dacă viaţa te doare
Sparge lămpile minciunilor
Şi râzi

Există speranţă
Şi-n frunza care cade
În piatra din drum
Şi-n norul singuratic
În lacrimile din icoană
Şi-n rana timpului
Ce nu se mai vindecă

A fi înseamnă mâine

NUMĂRUL

De jur împrejur s-a lăsat nesiguranţa
Nu mai sunt ceea ce sunt

Statul m-a făcut din nume – număr
Respir pe Internet

Dormi
Îmi şopteşte şarpele din măr

Numai în somn
Mai poţi locui în pielea ta
Şi vedea faţa ascunsă a Duhului

VESTE

Mi se bate ochiul stâng
Cineva mă pomeneşte

Mă bucur Doamne că nu m-ai uitat

Iartă-i pe toţi
Care mă vorbesc de rău
Şi mă toarnă

MINCIUNA

Această faţă este faţa altei feţe
Această faţă este faţa altei feţe
Această faţă este faţa altei feţe

Lumea se învârteşte beată de parfum

SIMPLU ALB

Până acum
Nici o idee dumnezeiască
N-a fost întruchipată de oameni
În fapte şi-n cuvânt

Cu cât e mai diabolică
Cu atât dă roade mai bogate
În noi şi pe pământ

BATE APA

Bate apa în piuă
Taie frunze la câini
Spune-ţi gândurile doar pe jumătate
Lasă pe alţii să rezolve problemele

Vrăjeşte existenţa
Împodobeşte adevărul
Învăluie-te în cuvinte
Umblă pe vârfuri

Mare este
Doar cel ce nu se vede

MĂRUL

Dragostea e un măr – zici
Însă în măr se află şi viermele
Şi se jură că nu e

Viaţa e libertate – zici
Dar cum să trăieşti liber
Când viaţa este legată de moarte
Iar libertatea de lege şi drapel

VIZIUNI

La piaţă se aude:
Dumnezeu e aur

Viaţa surdă strigă:
Dumnezeu e mort

În biserică-mi şoptesc:
Dumnezeu e lumânare

Dumnezeul adevărat
Plânge la fereastră

E NOAPTE ÎN LUME

E noapte în lume
Oamenii sus-puşi
Lucesc ca luna
Cu lumina altora

GÂNDURI

Cel ce doarme cu capul pe sârmă
N-are nimic de învăţat
De la un filozof
Ce doarme în pat

*

Cine a împărţit dragostea
În trup şi suflet
N-a văzut taina ce le uneşte

*

Fiindcă nimeni nu plânge
Când te naşti
Plângi tu singur

*

Nu vă fie teamă
De sfârşitul lumii
Morţii sunt cu noi

*

Adevărul nu-i democraţie
El este o rană ontologică
Precum mărgăritarul

*

Înţelepciunea spune un cuvânt
Apoi te lasă să gândeşti
Prostia vorbeşte

*

Răsăritul şi Apusul
Nu sunt decât născociri omeneşti
Soarele habar n-are de asta

*

Optimiştii dorm cu ochii deschişi
Şi privesc cu ei închişi
Cum să nu fie veseli

*

Viaţa de apoi
Nu mă interesează
Mi-a fost de ajuns asta

*

Adevărul este fructul
Ce se coace în abis
În grădină
Se coc minciunile

*

Dreptatea este gura
Ce se hrăneşte cu rădăcini amare
Cu cele dulci
Se hrănesc vorbele goale

*

Mediocrii trăiesc în realitate
Geniile – în timp
Spun adevărul
Şi rămân singuri la masă

IUBIRI

UN LINGVIST:
Dragostea este un substantiv frumos
În locul unui verb urât

UN FILOZOF:
Din afară vin cei ce caută dragoste
Dragostea vine din lăuntru

UN ECONOMIST:
Dragostea este singura pierdere
Ce-ţi lasă impresia de câştig

UN POET:
Până durează – dragostea e poezie
Când dispare – începe critica

UN COPIL:
Ce este mai periculos:
Un nebun îndrăgostit
Sau un îndrăgostit nebun?

UN ŢĂRAN:
Dragostea este ca roua
Cade din nimic
Şi tot aşa dispare

DEFINIŢII

Individualism = subiect fără predicat
Diplomaţie = când cu mândra, când cu draga
Speranţă = barcă fără lopeţi
Civilizaţie = triumful vieţii programate
Moarte = viaţa fără cuvinte
Progres = unitate de măsură ce măsoară nemăsura
Pumn = cuibul unde învaţă viermii să zboare

NORI

Cărarea bătătorită
Bătătoreşte tălpile

Dictatura rupe coarnele
Democraţia le toceşte

Naţiunile Mari au lumea
Cele mici – Naţiunile Unite

MARCAŢI ÎN CĂSUŢĂ

Ce este demagogia?

Aroma rozelor de plastic
Gânduri încrucişate în sânge beat
Focul cuvintelor de artificiu
Marcaţi în căsuţă

Ce este căsătoria?

Flacăra înaltă a trupului cald
Vatra parfumată de iluzii
Unitatea fermecată a contrariilor
Marcaţi în căsuţă

Ce este fericirea?

Raiul fără perspectivă
Spicul unde se coace norocul
Pustia în floare
Marcaţi în căsuţă

VRAJA CÂNTECULUI

Câteva furnici
S-au urcat pe o stâncă
Şi s-au pus să facă o tortă
Pentru greierii ce cântă

Furnicile sunt romantice
Cred în visuri
Şi-n puterea cântecului
De-a face din ele minuni

OMUL ŞI CÂINELE

Mi-am cumpărat un câine
Să am cu cine vorbi
Mi-a spus deunăzi un necunoscut
Oamenii nu mai vorbesc aceeaşi limbă

NECUNOSCUTUL

Stai pe două scaune
Vezi să nu cazi între ele
Lasă scaunele să se certe
Pentru apartenenţa ta

Aleargă în acelaşi timp după doi iepuri
Nu-i nimic dacă nu prinzi nici unul
Respiri aer curat
Şi vei cunoaşte necunoscutul

TAURUL

Tot ce e frumos e tare
Tot ce-i tare e frumos
Forţa e în coarne
Taina e în coaie

Cam aşa gândeşte un taur

MELCUL

Ridică-ţi palma Doamne
Ai întunecat cerul
Soarele nu-mi mai vede urmele

REVELIONUL ŞI PĂSĂRILE

Nu înţelegem oamenii - se miră păsările
Să se înveselească
Pentru că au un an mai mult
Pentru că fac un pas
Mai aproape de groapă
Iar pe noi
Să ne împuşte cu artificii

MĂGARII

Viaţa e o mare nedreptate
Zice măgarul către măgăriţă
Dacă am fi atât de proşti
Cum lumea spune
Nu ne-ar lăsa ciobanii tocmai pe noi
Să le conducem turma

OMUL ŞI COCOŞUL

De la tribună se aude o voce:

Lumea ar fi mult mai frumoasă
Dacă ar fi aşa cum o visează visătorii
Lucrurile trebuie văzute cu ochi noi
Femeia trebuie iubită cu simţuri noi
Numai aşa se vor naşte copiii democraţi

De pe un gard cântă un cocoş:

Să lăsăm găinile să fie găini
Să se cocoşească cu cocoşii lor
Şi să facă ouă
Numai aşa
Ele vor scoate pui frumoşi şi cuminţi

O vulpe şopteşte unui corb:
Doamne miluieşte-ne pe noi

NEMĂRGINIRI

1998

16 FEBRUARIE

Astăzi este ziua mea de naştere

Ninge ca de obicei
În lume şi pe anii mei

Atâţia au ajuns înaintea mea!

Eu rătăcesc din limbă în limbă
Şi sângerez

NU MĂ CĂUTAŢI

Nu mă căutaţi în prispa puterii

Eu merg pe drumul Neantului
Şi joc jocul ce pierde
Timpul meu nu se învârteşte după vânt

Încă sunt copil

Arunc cu pietre în ape
Şi mă mir
De ce nu se revarsă mările
Dacă toate râurile se varsă în ele

Stelele dorm drepte în visele mele

SEAMĂN PRIMĂVERI

Eu seamăn primăveri şi visuri
Şi-nvăţ pietrele să mângâie florile

Însă şarpele îmi spune
Că este rău tot ceea ce fac
Şi mă muşcă de suflet

Şerpii n-aud arborii ce strigă:
Lumină mai multă lumină
Nu văd tainele ce zboară

Şerpii se târăsc şi muşcă

CÂND M-AM NĂSCUT

Când m-am născut
N-a murit nici un om
A fost la începutul postului mare
Ziua cea mai curată din an

Atunci de ce-mi sunt orele negre?

Cine mi-a furat arcuşul din inimă
Ca să facă din mine o jucărie
Să distreze sufletele
Ce nu vor să gândească

ÎN TIMP CE-MI BEAU CAFEAUA

În timp ce-mi beau cafeaua
Cineva împuşcă porumbeii
Cineva strigă: ninge în cărţi

Un filozof vorbeşte la radio
A gândi este ca şi cum ai sparge noaptea
Să mergi până la aroma însorită a conştiinţei

Privesc în ceaşca de cafea
Să văd dacă se arată Dumnezeu
El încă doarme
După vânătoarea de ieri

LA ŞCOALĂ

La şcoală mi-au spus
Că binele este ăsta
Şi răul este ăla

Acum ştiu că nu-i aşa

Adevărul nu locuieşte la tribunal
El zace în patul
În care a murit bunica mea

Aşa a fost de când lumea

DEPĂŞIREA

Am ieşit din cuvinte
Să-mi arăt faţa
Însă oamenii preferă oglinzile
Şi pieptii împopoţonaţi

Zeii istoriei
Au instalat frica în inimile noastre
Morala capului plecat
Ne-a făcut căţei cuminţi cu creierii spălaţi

CÂTEODATĂ

Câteodată
Surâsul nu-i decât un geamăt
Ce nu se-aude

Câteodată
În zadar răsare soarele
Noaptea nu mai pleacă

Câtoedată
E mai bine singur
Decât cu o grămadă de prieteni în poală

ZILELE

Atâtea zile trec în zbor!

M-am oprit ca să le număr
Cum voi muri când o să mor
Ca un om sau ca un număr?

Horoscopul nu ştie să-mi spună
Luna mă priveşte somnoroasă
Lui Dumnezeu nu-i pasă

MĂ DESPRIND

Nori molateci de marijuana
Lunecă leneşi pe apele cerului
Rup zările în două

Eu beau laptele stelelor căzătoare
Şi mă gândesc la pomii ce rodesc
Ei se sting mai repede decât ceilalţi

Mă desprind de ţărână
Şi trec în ziua de mâine
Mai departe de oameni
Mai aproape de Dumnezeu

AM VĂZUT

Am văzut aproape toată lumea
M-am scăldat odată cu luna
Acum stau cuminte în casa mea
Beau vin şi-mi adun banii rătăciţi

Soarele încălzeşte aici cinstit şi egal
Şi îmbracă lucrurile în artă
Eu deschid fereastra spre viaţă
Şi-l aştept pe Dumnezeu să-mi spună
poveşti

TRISTĂ-I LUMEA

Tristă-i lumea
Când curaj înseamnă
Să îndrăzneşti să scoţi adevărul
Din sticla de vin

Când fericire înseamnă
Să trăieşti retras şi blând ca melcii
Să crezi că şi melcii au aripi
Şi că doi cu doi fac exact cât trebuie

OBOSIT

Obosit de dogme
Am venit să mă culc
E greu să dormi când crezi
În om şi-n dragoste
În voinţa de pace a pământului

Prea multe arme
Prea multe hotare
Linii samovolnice
Trase cu creionul pe hârtie

Rana de la Yalta
Încă sângerează şi doare

CE TRIST SUNĂ

Ce trist sună trandafiriul clavir din grădină
Aceasta-i lumea apelor moarte şi a pomilor uscaţi

Gândul nu mai este opera înaltă a izvoarelor
Bisericile gâfâie de păcat

Savanţi fără busolă
Pregătesc pământul să sară ştiinţific în aer

E FRIG ÎN LUME

E frig în lume
Banii zăngănesc în inimile trecătorilor
Viaţa miroase a benzină
Undeva începe un nou război

E pustiu în lume
Apele curg spre singurătate
Oamenii se hrănesc cu limbi de şerpi
Şi se-nvârtesc beţi în jurul duhului vremii

SINGUR

Mi-am legat viaţa de o femeie
Speranţa de oameni
Şi viitorul de copii

Femeia s-a dus
Copiii s-au dus
Oamenii – nu-s

Am rămas singur
Singur ca un punct părăsit de cuvinte
Şi ros de insomnii

DIMINEAŢĂ

Lumea îşi spală faţa cu lumină
Dumnezeu scoate minunile din ape
Eu stau de vorbă cu tăcerea

Există muzică şi-n lucrurile mute
În lunecarea leneşă a norilor
Şi în dorinţa stâncilor să zboare

AMIAZĂ

La amiază
Viaţa se zbate între vis şi realitate
Luminile ies din ape
Şi-mpodobesc lumea cu fluturi

Gânduri în flăcări se-nalţă spre soare
Apoi cad în valuri mari de mit
Peste câmpiile de trestii şovăitoare
Nu l-au găsit pe Dumnezeu

La amiază
Curcubeul îşi schimbă culorile
Şi cine întârzie
Nu va mai ajunge

URMELE VIEŢII

Soarele caută urmele vieţii
Prin cimitire

Copii desculţi
Aleargă printre cruci după fluturi

Timpul trece
Fără a spune un cuvânt

Oare la ce se gândeşte Dumnezeu
În această clipă

AMURG

Soarele cade molatec în braţele amurgului
Ca o femeie îndrăgostită

Vântul
Rupe frunzele nesigure ale vieţii
Şi fluieră

Eu prind o stea căzătoare
Cu un ac de gămălie
Şi privesc cum se deschide o floare
La capătul ultimului cuvânt

LA MIEZUL NOPŢII

La miezul nopţii
Nici o lege morală nu mai e valabilă
Femei de foc
Culeg mugurii erotici
Şi luminează cerul cu săruturi
Nu la pasă de ce zice Dumnezeu
Ce-ar fi iubirea fără păcat
Îmi şopteşte una din ele
Şi-mi pune degetul pe buze să tac

ZIUA MORŢILOR

Astăzi stau la aceeaşi masă
Viii şi morţii
Mănâncă amintiri şi beau lacrimi
Timpul arde în lumânări

La despărţire
Cei vii au şoptit celor morţi:
Aveţi grijă la ce veţi vorbi la înviere
Fiindcă tot ce veţi spune
Va fi folosit împotriva voastră

L-AM ÎNTÂLNIT

L-am întâlnit pe Sfântul Petru
Mergând singur pe stradă
Şi Sfântul Petru mi-a spus:
De când l-au răstignit pe Iisus
Dumnezeu nu mai îndrăzneşte
Să umble printre oameni
Încă sângerează în nopţile de sus

ÎN CER CA ŞI PE PĂMÂNT

În cer ca şi pe pământ
Iubirea se vinde la piaţă
Libertatea merge cu capul spart pe stradă
Nimeni nu mai crede în cuvânt

În cer ca şi pe pământ
Banii miros a parfum de femei frivole
Sufletul – a scrum
Adevărul se zbate în mâl

O poeţi cocoşi de lună
Până acum nici un vers n-a făcut floare
Soarta se croieşte în războaie
În cer ca şi pe pământ

ÎN CE LUME TRĂIM

În ce lume trăim, iubito
Răul şi-a făcut cuib în băncile din suflet
Fariseii aruncă adevărul în bălţi la raţe
Şi-alungă iubirea din izvoare
Dumnezeu se vaită şi sângerează
Cerul nu se mai vede de bisericuţe
Diavolul se vaită şi râde auriu
Nimeni nu mai spune: sunt om
Lucrul acesta nu mai rentează

Să urcăm în munţi, iubito
Să admirăm nemărginirea
Şi arborii înalţi
Cu adevărat frumoasă
E doar lumea care nu e
Visată-n van de poeţi şi gânditorii mari

MEMENTO

Comunismul n-a murit!

A murit doar Iosif Visarionovici Stalin
Monstrul ce s-a numit comunism
Şi spermatozoizii lui odioşi şi cruzi
Urina cu etichetă de coniac VSOP imperial

O nouă orânduire socială
Nu se face ca un curent literar
Pentru asta trebuie multe secole să treacă
Şi multe vânturi mari să bată

ECONOMIA DE PIAŢĂ ŞI VIŢELUL DE AUR

Economia Viţelului de Aur
A intrat în inimile oamenilor
I-a spus Moise lui Dumnezeu pe Muntele
Sinai
Ce-i de făcut?

O voi nimici cu poruncile de foc

Negustorii au făcut din Templu – Piaţă
S-au plâns apostolii lui Iisus
Ce-i de făcut?

Îi voi da afară cu biciul de foc

Biserica se face că habar n-are
Şi tace

PEDAGOGIE PE INTERNET

Lupii nu mai vin să sperie copiii

Acum vin testele şi psihiatrii
Şi-i cresc cumsecade ca pe îngeri
Cu frica lui Dumnezeu în sân
Şi cu duhul banului în sânge
Să apere STATUS QUO şi Steagul
Şi legile Democraţiei de consum

În vecii vecilor, Amin

NORI

Dumnezeu stă culcat pe un nor şi priveşte îngerii
Încă nu ştie dacă au sex sau nu
Îngerii învaţă cârtiţele să se roage
Şi discută cu sfinţii despre democraţia celestă

Oamenii zboară strâmb ca liliecii
Se uită unii la alţii saşiu
Încă nu ştiu ce e rău şi ce e bine
Zidul urii se înalţă tot mai sus

TESTAMENT

Fiului meu

Când faci bine unui ticălos
Nu te aştepta la bine
Cum să recunoască un orgolios
C-a reuşit prin tine

De când e lumea pe pământ
Crucificăm mereu ceva ce-i sfânt
Însă până azi nu s-a întâmplat
Să fi fost vreun diavol crucificat

SĂ LĂSĂM OAMENII

Să lăsăm oamenii să muncească
Munca a făcut din maimuţă om

Să lăsăm oamenii să bea şi să mănânce
Cu burta plină nimeni nu se revoltă

Să lăsăm oamenii să viseze şi să râdă fericiţi
Aceasta este libertatea şi democraţia

Din pădure se aude un cuc:
Pe mine nimeni nu mă îmbată cu apă rece

LIMBA SOARELUI

Eu mă scol cu noaptea-n cap
Ca s-ajung departe
Pe mine mă trezeşte Dumnezeu în fiecare dimineaţă
Şi mă învaţă limba soarelui

Limba soarelui e liberă
De idei preconcepute şi de prejudecăţi trandafirii
În ea înfloresc tăcerile şi tainele cereşti
Iar Veşnicia îşi spală faţa în apele Duhului

CERUL DE SUB IERBURI
1998

CERUL DE SUB IERBURI

Există un cer sub ierburi
Acolo vin gândurile dimineaţa
Să bea rouă

Se aude o taină
E muzica
Pe care doar cei învinşi
O ştiu cânta
Când vântul devine mai tare
Decât vorbele

În ce să cred
Dacă nu în morţii care învie
Şi-n omul care merge pe ape

CÂND ERAM COPIL

Când eram copil
Mi se părea
Că Dunărea curge lent şi greoi
Că nici o pasăre nu poate să mă întreacă

Acum
Toate apele sunt mai repezi decât mine
Şi toate păsările zboară mai sus

Inima mea
Nu mai bate în miezul lumii
Prietenii
Plutesc ca nişte fulgi

Doar umbra
Se mai ţine de mine
Şi copilăria

ÎMI BEAU CAFEAUA

Îmi beau cafeaua

Mă gândesc la Iosif şi la fraţii lui
Şi la toţi aceia
Care n-au avut noroc în viaţă

O muscă
Ce şi-a ars aripile
A căzut pe masă

Nu oricine
Poate să zboare gândind

În cameră intră mama
Să-mi ceară ziarul
Să citească pagina cu morţii

La 80 de ani
Moartea e mai aproape de casă

TOATĂ VIAŢA MEA

Toată viaţa mea
N-a fost decât un şir de speranţe frânte
Zilele au trecut
Crezând că lumea va fi mâine mai bună
Iar poimâine şi mai bună

Nu mi-am dat seama
Că viitorul nu-i decât o stea invizibilă
Şi că trecutul
Este singura lampă ce luminează

Fluturii speranţelor
Îşi spală aripile arse
În apele sărate ale deznădejdilor

DE AZI DIMINEAŢĂ

De azi dimineaţă
Nu mai ard de dorinţa de a fi cineva
De a aprinde lumini în pădure
Nu mai simt nevoia
Să stau de vorbă cu Dumnezeu despre veşnicie
Veşnicia veşnică
Nu mă mai interesează

Acum prefer
Întâmplările simple şi trecătoare
Dragostea soarelui
Pentru fereastra mea dimineaţa
Bucuria rândunicii
Ce-şi regăseşte cuibul la întoarcere

Nu mai opresc femei pe stradă
Să le spun că sunt frumoase
Nu mai arunc cu pietre în nori
Să alung umbrele
Acum mă simt ca o pasăre
Obosită de bătaia propriilor aripi

EXISTĂ ZILE

Există zile
Când totul e noapte
Când timpul stă şi apele se opresc
Iubirile fug şi muzica tace
Viaţa capitulează

Există zile
Când e de ajuns o singură rază
Şi lumea capătă o altă culoare
Flori de cireş cad din cer
Viaţa curge cântând prin tine

AI GRIJĂ

Ai grijă dimineaţa
Nu lăsa urme
Te găseşte fulgerul
Şi te fulgeră

Ai grijă cu vorbele
Soarele greşeşte
Ori de câte ori se încrede în nori

Ai grijă cu viaţa
Lupul care înţelege
Condiţia mielului
Rămâne singur
Şi moare de foame

DĂ-MI MÂNA

Dă-mi mâna, iubito
Viaţa e rece când omul e singur
Când inimile bat de partea neagră
Iar fântânile nu-şi mai găsesc izvoarele

Am făcut din viaţă un tratat de astrologie
Promitem trandafiri – oferim păpădii
Semănăm monezi în loc de seminţe
Şi vindem conştiinţele la bâlci pe tărâţe

Doar în biserici mai există smerenie
Însă bisericile sunt goale
Oamenii n-au voie să se iubească
În casa lui Dumnezeu

DUHUL CUVÂNTULUI

Un duh sângerând
S-a urcat pe scenă şi-a zis:
Eu sunt cuvântul
Punctul alb al Gândului dintâi

Cuvântul ce spune adevărul gol şi pur
Ce dă nume la lucruri şi la fiinţe
Cântă roadele pământului
Şi frumuseţea sufletului

Apoi a pus mâna pe putere
Şi-a început să-şi laude splendorile
Să fardeze realitatea
Să vopsească adevărul
Şi estetica a devenit cosmetică
Cuvinte pictate
În cărţi colorate

Adevăratul cuvânt zace în exil

JURĂMÂNTUL

Jurăm pe Biblie că vom spune tot adevărul
Însă la ce foloseşte adevărul
Când justiţia este oarbă
Iar dreptatea se află de partea Viţelului de Aur

Sunt atât de îndepărtate vremurile acelea
Când Dumnezeu mergea pe pământ printre oameni
Când copiii se jucau cu îngerii pe lună
Iar păsările purtau lumini pe aripi

Acum, Dumnezeu locuieşte în temple
Morala nu-i decât un cer
De care nimeni nu mai are nevoie
Frunzele adevărului tremură în lacrimile mele

COPIII

Copiii de partea cealaltă a frontierei strigă:
Nimeni nu ne mai păzeşte visele
Nopţile vin cu spaimă şi viol
Părinţii merg pe drumuri pierdute

Dictatura ne taie aripile
Şi culege stelele din pomii speranţelor
Democraţia făgăduieşte portocale vesele
Şi ne lasă să creştem alandala şi haihui

Aceasta nu-i lumea copiilor, Doamne!
E infernală
Plină de vampiri şi pedofili
Mintea lumii fumează marijuana şi mestecă
chewing gum

ISTORIA ŞI TIMPUL

Ce fericire să trăieşti acum şi aici
Oamenii merg democratic pe două picioare
Horoscopul luminează tainele
Realitatea e pe dischetă

Istoria şi-a pierdut memoria şi se repetă
Ieri strigarăm: „Proletari din toate ţările, uniţi-vă!“
Azi strigăm: „Bani din toate ţările, uniţi-vă!“

Dumnezeu îşi schimbă caii
Din nor în nor
Şi râde de soarele
Ce-a căzut într-o fântână

GURI DE IARMAROC

Guri de iarmaroc
Făgăduiesc fericirea şi câştigurile mari
Ceruri imense de vulturi
Şi ţărâna uşoară

Iisus nu mai izgoneşte negustorii din templu
Preoţii stau la masă cu Iuda şi numără arginţii
Îngerii vând spermă la piaţă
Şi-aşteaptă berzele să vină cu copii

Duhul Sfânt
Joacă cărţi cu sufletele moarte

PROGRESUL

Muşcând din fructul oprit
Adam a pierdut raiul
Dar a creat omenirea

Furând focul
Prometeu a pierdut Cerul
Dar a luminat omenirea

Omorându-şi fratele
Cain
Şi-a ridicat standardul de viaţă

NIMIC NU SE MAI POTRIVEŞTE

Nimic nu se mai potriveşte
Crucea nu mai poate convieţui cu Luna
Nici Luna cu Luna
Nici Crucea cu Crucea

Limbile se ceartă cu limbile
Inimile cu inimile
Sângele cu sângele
Viaţa cu viaţa

Dumnezeu şi-a întors faţa spre moarte
Şi doarme

OMUL

Cum să recunoşti Omul, Doamne
Când atâţia ascund în mână un cuţit
Când atâţia poartă barbă
Ca să semene cu tine
Şi ne vând neghină şi vânt

Cum să recunoşti surâsul Duhului
Când justiţia merge cu ochii închişi
Când pe conştiinţa lumii
Dorm vipere aurii
Iar adevărul
Nu se poate spune decât la psihiatru

POVESTE DUPĂ O POVESTE *

A fost odată un pescar
A prins patru peşti
Şi s-a aşezat la umbră să admire nemărginirea

De ce nu prinzi mai mulţi –
L-a întrebat un negustor

Am prins exact cât îmi trebuie
Doi pentru cei doi copii
Unul pentru soţie
Şi unul pentru mine

Însă ai putea să prinzi mai mulţi
Să-i vinzi şi să-ţi cumperi o barcă de pescuit

Şi atunci?

Şi atunci ai putea să prinzi şi mai mulţi
Să-i vinzi şi să-ţi cumperi o fabrică

Şi atunci?

Şi atunci ai putea să nu mai faci nimic
Dar să-ţi trăieşti dulce viaţa

Tocmai asta fac acum – răspunse pescarul
Privind departe spre mare

* O anecdotă auzită de autor

NU MĂ ÎNTREBA

Nu mă întreba pe mine
Cine a câştigat primul Maraton
Nu-mi place sportul

Nu mă întreba pe mine
Cine a aruncat prima bombă atomică
Asta nu-i treaba mea

Nu mă întreba pe mine
Cine a pictat pe Mona Lisa
Arta nu mă interesează

Nu mă întreba pe mine
Cine a compus Simfonia a noua
Muzica simfonică mă adoarme

Nu mă întreba pe mine
Cine a luat Premiul Nobel în literatură anul acesta
Eu n-am timp să citesc cărţi

Nu mă întreba pe mine
Cine a pus primul piciorul pe lună
De unde să ştiu eu asta

Nu mă întreba pe mine
Cine l-a omorât pe Iulius Cezar
Eu n-am fost acolo

Nu mă întreba prostii

Eu am alte lucruri de făcut
Serviciul, casa, copiii
De rest mi se rupe

PE DRUMUL VIEŢII

Merg încet pe drumul vieţii
Printre diferitele stadii ale Adevărului

Îl caut pe Soren Kierkegaard

Nimeni n-a auzit de el
În portul Nyhamn din Copenhaga

Cineva mă trimite spre Kierkegaard*
Cimitirul bătrân al oraşului

Merg încet, încet şi mă întâlnesc cu:
Victor Eremita
Constantin Constantius
Johannes de Silentio
Johannes Climacus
Virgilius Haufniensis
Nicolaus Notabene
Hilarius Bogvinder

Oh, Soren Kierkegaard
Rătăcitorul sublim al veşniciei
Ascuns după pseudonime
Precum Iahve
Înalţă-ne din mâlul beznei
La duhul viu al mântuirii

*Cimitir (în limba daneză)

IEŞIREA

Nu mă interesează
Dacă pisica democratică este albă sau
neagră
Dacă ştie să prindă şoareci sau nu
Important este că este
Să stea îndrăgostită în poala mea
Şi să toarcă molcom raze verzi de lună

Nu e nevoie să mă credeţi
Când vă spun
Că în Nord fructele se coc şi la ger
Că oamenii îşi răcesc inimile
Ca să vadă

Dar e bine să ştiţi
Că popoarele care nu pot să facă
Din vorbe – seminţe
Nu vor mai ieşi din iarnă

CĂLCÂIUL LUI ACHILE

Ideologiile s-au săturat să se bată
Lupta de clasă sforăie pe divan
Acum se războiesc inimile şi divorţează
Dragostea se numeşte aiureală

Achile nu mai aleargă după broasca ţestoasă
Stă întins pe plajă şi-l citeşte pe Zenon
Alianţe mari de forţe şi polen
Unesc popoarele dezbinându-le

Cine nu trăieşte cosmic n-are viitor

CERUL DIN PUSTIE

Într-o noapte am visat c-am murit
Şi am zburat în cer

Un înger a venit să stingă lampa
Morţii n-au voie să citească
Cărţile aprind amintirile vieţii

Apoi a venit un poet
În nimic şi tu eşti nimic
Moartea este viaţa fără cuvinte

Sufletele care încă nu şi-au găsit drumul
Cumpără indulgenţe
Broaştele cântă psalmi de mântuire la televizor

Precum în cer aşa şi pe pământ
Dumnezeu se roagă singur într-o pustie
Lumea se învârteşte în jurul Marelui Vis

NIMIC MAI UŞOR

Nimic mai uşor decât să reciclezi un om
Mi-a şoptit şarpele din rai

O clătinare de cap – aprobare
O ridicare de umeri – nepăsare
Un zâmbet sfios – semn de neînţelegere
Clopoţelul sună: e timpul să ne rugăm

La radio un papagal repetă:

Asta se poate
Asta nu se poate
Asta se poate
Asta nu se poate

Şi aşa mai departe
Până ce fulgii devin vise
Iar cuvintele tăceri ce zâmbesc

Un câine mârâie la poliţie:
Îi muşc pe toţi
Care nu învaţă să latre ca mine

PUTEREA

Minte, Fură, Înşeală,
Ridică temple de glorie şi mândrie
Surâde cu sfială
Seamănă ciuperci în capete nevinovate
Ridică coarne tari
Lasă dreptatea să urle până nu mai poate
Apoi scoate cuţitul şi o taie în două
O parte dă-o la avocaţi s-o apere
Pe cealaltă arunc-o popilor s-o miluiască

Până acum
Nici un diavol n-a fost răstignit

Dumnezeu este bun
Crede în înviere
Iartă şi uită
Procurorul şopteşte:
Adevărul este sarea de pe mustaţa şoarecelui
Ce vindecă pisica să mai vâneze

FRUNZĂ VERDE

De ce să nu mint şi eu
Dacă toată lumea minte

De ce să nu fur şi eu
Dacă toată lumea fură

Eu nu sunt Iov
Să zac cu credinţa pe gunoaie
Nici Iisus să apun pe cruce
Sau Socrate să beau otravă
Nici Giordano Bruno
Să mă las prăjit pe rug
Să şlefuiesc lentile ca Spinoza
Să-nnebunesc ca Eminescu

Cu destinul
Nu te poţi bate

Lumea e aşa cum e făcută
Să răspundă Dumnezeu

DE AZI PE MÂINE

Femeile nu mai vor să fie muze
Iubirea n-are viitor

Poeţi bătuţi de sărăcie
Citesc versuri în cafenele
Musafirii citesc horoscopul
În ziarele de seară

Birocraţii discută despre cultură
Şi se scarpină
Copiii privesc trişti spre cer
Raiul nu mai fascinează

Viaţa de azi pe mâine

LOCUL

De când mi-a spus un filozof
Că totul se poate schimba şi înlocui
Primul lucru ce-l fac în fiecare dimineaţă
Este să controlez
Dacă scaunele încă mai sunt scaune
Dacă mai există merii din grădină
Dacă florile încă sunt flori
Şi dacă vecinii nu şi-au schimbat numele

Mă uit bine şi în suflet
Să văd
Dacă cineva nu l-a înlocuit pe Dumnezeu

Nimeni nu poate lua locul nimănui
Zic soţiei cu mândrie

Ba da – răspunde dânsa scurt şi ferm

ÎN TIMP CE SCRIU

În timp ce scriu
Cineva face pipi pe istorie
Cineva dă un regat pentru o femeie
Prietenul meu Constantin Barbu
Bate filozofia cu nuiele
În TEMPPELIANKION KIRKKO
Sauna lui Dumnezeu din Helsinki

Se aude un cântec de leagăn
E muzica primordială a Duhului
Rugăciunea ce luminează

CUVINTE

E frig în cuvinte
Iubirea doarme cu şerpii
Realitatea şi adevărul
Sunt ca mutul cu surdul

Cine are bani are de toate
Numele înscris pe frunte
Şi puterea-n buzunar
Frunză verde şi-un tâlhar

Cine e nemulţumit –
Să înjure
În numele libertăţii de expresie
Şi al dreptului internaţional

ÎNAINTE

Se topesc stâlpii ce sprijină sufletele, iubito
Puterea merge ca orbii cu capul sus
Şi nu vede viaţa ce trece gâfâind pe lângă noi
Fraţii îşi vând fraţii pe minciuni

Binele şi răul se bat amical în coadă
Ura îmbrăcată în straie de iubire
Purici potcoviţi trag trăsura vieţii
Spre soare apune: înainte, mereu înainte

CIVILIZAŢIE DE RÂS

De când cu informatica şi cu roboţii
Nimeni nu mai cere gândire
Ideile se gudură cu găinile în pulbere
Broaştele vor să fie vaci

Oamenii poartă aceleaşi haine ca obiectele
Identitatea perfectă între lucruri şi fiinţe
Politica trage veselă din pistoale
Cafenelele crapă de râs: prostia este solidară

DECRET

De-acum încolo
Pisicile nu mai au voie să prindă şoareci
Acum e rândul şoarecilor să prindă pisici

De-acum încolo
Păsările nu mai au voie să zboare
Acum e rândul animalelor să se înalţe

De-acum încolo
Oamenii nu mai au voie să moară pentru adevăr
Acum e rândul adevărului să moară pentru oameni

DUMNEZEUL MEU

Dumnezeul meu
Nu este cel Măreţ şi Atotputernic
Care ne bate şi ne potopeşte

Dumnezeul meu
E cel slab, umilit şi răstignit
Care ne iubeşte şi ne iartă
Cu moartea pe moarte călcând

Căci Dumnezeu nu-i Dumnezeu
Decât pe cruce

NĂSCUT ÎN TREI ŢĂRI

1999

TREI ŢĂRI

Eu am trei ţări

Iugoslavia e moartă
România zace la spital
Suedia şchiopătează

Eu deschid ferestrele în larg

ROMÂNIA

România este
O insulă latină
În Marea Slavă

România este
O maree ortodox-pravoslavă
În Marea Catolico-Latină

România este
Un smârc bizantin
În Marea Vie a Lumii

O troiţă fără torţă
Lăsată baltă de Dumnezeu

CELE DOUĂ ROMÂNII

Patria mea strămoşească
Are două ţări
Pe una o cheamă România
Pe cealaltă, Republica Moldova

Limba mea maternă
Are două limbi
La una-i zice românească
La cealaltă – moldovenească

De naţiune nu ne pasă
O jertfim şi-o împărţim
Azi cei mari sunt partioţii
Nu patrioţii români

ISTORIA ŞI SOARTA

Pe malurile Dâmboviţei
Se plimbă braţ la braţ
Istoria şi Soarta
Discută despre metafizica cenuşii

Dacă Meşterul Manole
Ar fi fost Rrromân-Rrromân
S-ar fi dus şi cu mândra şi cu draga
Ar fi ajuns Meşter mare cu stea în frunte
Nu fântână de izvor
Zice Soarta către Istorie

Istoria se face că n-aude
Şi se lasă dusă de vânt

EVANGHELIA DUPĂ PĂCALĂ, TÂNDALĂ ŞI MITICĂ

Fă politică. Stai cel puţin pe două scaune
Dacă vrei să-ţi meargă bine în viaţă
Dacă vrei să stai la masă cu Puterea
Şi să-ţi cânte greierii în palate
Zice Păcală către Tândală

Nu te urca mai sus decât Curcanii
Dacă vrei să nu te pască moartea
Ca pe Eminescu, Iorga, Vulcănescu, Maniu
Şi încă mulţi români universali
Zice Tândală către Păcală

Să-i pască moartea, să sângereze
Dacă şi-au zidit iubirea în mănăstiri
Dacă au crezut în frunză verde
Şi-au zburat fără plasă dedesubt
Râde-n hohote Mitică

REVOLUŢIA 1989

Cine-a tras în România?
Eu – nu
Tu – nu
El – nu
Ea – nu
Noi – nu
Armata – nu
Securitatea – nu
Revoluţionarii – nu
Conspiratorii străini – nu

Nimeni – nu

Atunci cine a tras în România?
Cine a tras în România?

Morţii!

JURNAL

20 martie 1990
Am urcat pe dealul Mitropoliei să ridic degetul
Să văd dincotro bate vântul

Trei români – zece partide

20 martie 1991
Care este deosebirea dintre comunism şi capitalism –
întrebasem
Pe cineva care stătea la coadă în faţa unei alimentare
Până ieri am fost tovarăş. Astăzi sunt domn

20 martie 1992
În piaţa Universităţii am întrebat un student:
Care este deosebirea dintre dictatură şi democraţie?
Una te bate la cap, cealaltă în cap

20 martie 1993
Cine se odihneşte aici – întrebasem o bătrână
Care stătea nemişcată cu o lumânare în mână
În faţa unei cruci în cimitir
Aici se odihneşte Mesia românilor şi-l aştept să învie

21 martie 1994
Am plecat la ţară să respir aer curat

Am întâlnit un ţăran
Şi l-am întrebat: de ce nu merge treaba în România?
Dumnezeu a făcut din idei Fapte. Noi facem din fapte
idei şi
Murim pe culmile disperării

1995, 1996
……………..
Trecut-au anii sterpi şi goi…Lupii şi-au vopsit părul

1997, 1998
………………
România zboară fără aripi

RESTAURANT VALAH

Comunismul a mâncat sufletul poporului român
Poporul român a mâncat amarul comunismului
Apoi a venit Salvarea să deschidă “Cantina Libertăţii”

Un dizident de bani gata a mâncat câteva inimi şi-a
plecat
Cineva a invitat minerii la friptura de golani
Ziariştii mănâncă vorbe pe hârtie
Scriitorii se mănâncă între ei
Studenţii servesc numai piftie ştiinţifică
Puterea mănâncă putere
La masa alăturată cântă un taraf de iele
Printre mese umblă îngerii
Politicienii se hrănesc cu ciorbă de voturi
Guvernul îşi menţine silueta cu salată de lozinci
Parlamentarii cer mereu acelaşi meniu: brânză
democratică
Şi vin de lacrimi uscate

Afară Sărăcia urlă de foame

Minciuna e încă la banchet

COMUNIŞTII NECOMUNIŞTI

PĂCALĂ:
Eu nu sunt comunist
Eu doar am fost membru în PCR
De silă bucuros

TÂNDALĂ:
Eu nu sunt comunist
Eu doar am fost membru în PCR
De silă bucuros

MITICĂ:
Eu nu sunt comunist
Eu doar am fost membru în PCR
De silă bucuros

PAPAGALUL:
Eu nu sunt comunist
Eu doar am fost membru în PCR
De silă bucuros

Atunci cine a construit
Comunismul în România?
Toţi în cor: ŢAPII

ALEGERI VALAHE

Destul cu dictatura şi cu vederile obscure
Oamenii vor bunăstare şi voie bună
Visuri înflorite şi revendicări bogate în dorinţi
Amalgamarea pornirilor inflaţioniste şi propăşirea
Anularea contradicţiilor deficitare şi frăţia

Servirea micului dejun în pat şi democraţia
Venituri mari şi libertate eminentă
Noi propovăduim averea nu vaxul gol de buzunar
Scopul nostru este omul, viitorul cer şi pur
Noi nu spunem ce nu este şi nu facem ce nu spunem
Noi suntem pentru schimbare,
Noi ce promitem nu schimbăm

Votaţi cu economia de piaţă a
Progresului bancar

BAZACONIA NAŢIONALĂ

Într-o zi toţi românii vor fi liberi şi fericiţi
Sărăcia va cădea
La dreapta şi la stânga timpului
Firul roşu al visului
Va împreuna focul cu apa
Flăcări de bucurie
Vor ţâşni din inimi şi vor dansa
Hora libertăţii
În ritmul muzicii euroatlantice
Banii vor umple aerul cu flori de cireş
Tot ce nu există va fi şi va cânta
Doina dorului democratic
Lapte şi miere
Celor ce cred şi aşteaptă

MUNTELE GĂINA

Am urcat pe Muntele Găina
Să-mi văd ţara

Ţara geme bătută de speranţe

Nu se mai vede drumul
Ce duce la Dumnezeu

CÂNTEC

Frunză verde pat şi masă
Casa nu mai este casă
Între noi nu-i legătură
Nici iubire, nici măsură
De la om până la om
Omul nu mai este om
De la inimă la mână
Faptele se fac răşină
Din sămânţa sănătoasă
Dă năpârca veninoasă
Bucăţica de cultură
Am tăiat-o-n cult şi ură
Geme timpul tutelar
Duhul cântă tot mai rar

PE NOI

Pe noi să nu ne-nveţe nimeni cum să fim
Să nu ne poruncească nimeni cum să trăim
Să nu ne sfătuiască nimeni cum să gândim
Noi suntem un neam de genii şi pe toate le ştim

Noi bem cu inspiraţie idei fierbinţi de must
Şi mâncăm ştiinţific în patul roz al lui Procust
La noi umbrele cresc şi luminile apun
Şi tot ce-i bun în lume, la noi e şi mai bun

Trecutul nostru-i alb şi fără nici o pată
Soarta gratuită ca o operă de artă
Viaţa aleargă pe străzi cu fruntea găurită
Şi bea alcool să nu răcească-n ceaţă aurită

La noi durerea cântă şi norii strălucesc
Oamenii sunt slobozi: vorbesc şi se-nmulţesc
Noi facem Paradisul din zel aprins fără efort
Din avânturi împlinite şi gata de export

SATUL MEU NATAL

Se stinge viaţa în satul meu natal
Tinereţea a plecat peste hotare
Bătrâneţea se retrage în cimitire
Copiii abia de mai vorbesc limba lor română

Amintirile plâng în casele goale
Oglinzile ruginite nu-mi mai recunosc faţa
Pustietatea urlă în turnul bisericii în ruină
Clopotele bat a dor şi a jale

Eternitatea nu mai trăieşte în satul meu natal

SUS LA PĂLTINIŞ

L-am întrebat pe Noica sus la Păltiniş
Cum este fiinţa românească
Bună sau rea
Dacă e rea
De ce n-a reuşit în istorie
Dacă e bună
De ce n-a pierit între cruce şi cer
E călduţă
Mi-a răspuns filosoful zâmbind
Apoi m-a luat de braţ
Şi m-a dus la gura raiului
Doar aici se mai poate vorbi despre omenie
Dincolo se întinde golul
Nu se prea vede cu ochiul liber
Puterea lui este totdeauna subterană
La suprafaţă se petrec doar trăsnetele
Acolo cresc iubirile viclene
Pâinea amară
Şi urâtul
Acolo vin cârtiţele să-şi spele ochii în minciună
Lângă ele se usucă florile
Şi cad păsările moarte
În vale zac ideile sonore şi cuvintele cuminţi
Sub deal se află focul
Iar sub foc un izvor

Acolo se adapă rădăcinile veşnice
Ale fiinţei noastre
Un dând a aprins luminile spaţiului unduit
Însă luminile se aprind pentru cei ce pot să vadă
Noi nu vedem nici paiul nici bârna

O coasă imensă coseşte munţii

Abia acum înţeleg
De ce s-a stins Eminescu atât de tânăr

BLESTEM ŞI LACRIMI

Mă gândesc la marile invenţii ale lumii

Dar noi românii ce-am inventat?
L-am întrebat odată pe Cioran

Dorul şi Naiul
Dansăm căluşarii şi bătuta
Şi zburăm ca liliecii

Batem geniile în piuă
Şi le ascundem de lumină
Zicem binelui că este rău
Şi răului că este bine
Noi trăim vremuri trecute
La răscrucea imperiilor moarte
Apa trece – pietrele plâng
Copiii cad în mâl

În locul saltului spre înalt
Noi am ales
Blestemul şi lacrima
Şi mergem mândri… ca racii

ETERNA ÎNTOARCERE

Lui Mircea Eliade

Noaptea vine visul şi pleacă speranţa
Ziua vine speranţa şi pleacă visul
Şi aşa şi tot aşa
Plecăm şi ne întoarcem
Şi iar plecăm şi ne întoarcem
De la speranţă la vis
De la vis la speranţă
Şi umbrele se măresc
Şi timpul se face bătrân
Acum ca altădată
Speranţele se bat în coadă
Şi visele se bat în vis
Până la izvor mai trebuie o speranţă
Până la lumină mai trebuie un vis
Şi aşa şi tot aşa
Acum ca altădată
În loc să arăm pământul
Noi arăm cerul
Şi-l semănăm cu lacrimi
Şi aşa şi tot aşa
Noaptea vine visul şi pleacă speranţa
Ziua vine speranţa şi pleacă visul

LA MASA TĂCERII

Stau la Masa Tăcerii
Şi mă gândesc la Iuda

Farfurii goale
Pahare pline de frig
Încă mai cerşim din poartă în poartă

La stânga mea
Un ins agită aerul
Şi-l lasă mesenilor să-l respire

În depărtări
Cineva cântă „Hora Unirii“
E noapte şi vântul bate

Stejarii îşi spală frunzele
În apele moarte

INTERVIU IMAGINAR CU EUGENE IONESCO LUAT ÎN TIMPUL TRADUCERII ÎN LIMBA SUEDEZĂ A ROMANULUI „LE SOLITAIRE“

Aţi scris undeva în „Nu“:
„Adevărul e un cuvânt
care nu există
în dicţionarul conştiinţei mele“
Mai credeţi şi astăzi aşa?
Que s'est curieux!
Que s'est bizarre!
Aţi mai scris:
„Tânărul român
este un ins fără tinereţe,
fără viaţă, fără perspectivă,
fără rost…“
Aşa a fost atunci
Aşa a fost sub comunism
Cum vedeţi astăzi această problemă?
Amedée ou comment s'en débarrasser
„Si j'etais français,
je serais genial“
aţi exclamat odată pe când trăiaţi
în România
Aţi plecat în Franţa şi aţi devenit
un român genial
Cum comentaţi acest fenomen?
Que s'est curieux! Que s'est bizarre!

LA POARTA SĂRUTULUI

Stau la Poarta Sărutului
Nu ştiu încotro s-o apuc
La izvoare – apă stătută
La rădăcină – viermi
Iubirile fug
Alungate de şerpi aurii

Timpul miroase a preistorie
De două mii de ani
Nu învăţăm nimic
Nici de la rău nici de la bine

Ne batem
Când cu unii când cu alţii
Apărăm
Când pe unii când pe alţii
Şi luptând ne pustiim

La Poarta Sărutului
Cresc buruieni şi mărăcini

POETUL

Lui Mircea Dinescu

S-a ridicat Poetul
A răsturnat un tron de monştri
Şi un cuib de vipere
Şi-a deschis poarta Libertăţii

După un timp
Au venit oamenii la Poet
Să se plângă
Că le-au mâncat porcii libertatea

Ieşit din lături
Ţipă Poetul frânt de neputinţă
Şi s-a dus la mistreţi
În pădure

LA NOI

Lui Octavian Goga

La noi cresc Zânele şi Feţi-Frumoşii
Trecutul nostru-i o comoară de fapte şi idei
Noi slăvim eroii şi onorăm strămoşii
Şi ne trudim să semănăm cu ei

Noi iubim poveştile şi cântecul
Frumosul lumii-l preamărim
Dar nu ştim bine cum se face
Că nu-i nimic aşa cum noi dorim

Norocul vieţii nu-i de partea noastră
Noi trăim ca şi cum nici n-am fi fost
În jurul nostru zac imensele imperii moarte
Şi-au fost şi ele ca şi când n-au fost

Aceasta-i lumea lui Cain şi-a Iudei
Nu seamănă cu noi, e tiranică şi rea
Noi ne tragem din seminţia morţilor care învie
Din Iisus Creştinul şi din Ciobanul fără stea

DACĂ

Dacă Constantin Brâncuşi
Ar fi fost francez
Ar fi sculptat un Arc de Triumf
Nu Poarta Sărutului

Dacă ciobanul mioritic
Ar fi fost neamţ
Ar fi declanşat războiul mondial
Nu Nunta Cosmică

Dacă poporul român
Ar fi fost american
Ar fi scris basmul
„Omul cu pistolul în mână“
Nu „Tinereţe fără bătrâneţe
şi viaţă fără de moarte“

IUGOSLAVIA

Tito e mort
Iugoslavii au început să se bată
Şi mor

Nu mai există decât
Sârbi
Croaţi
Sloveni
Musulmani
Muntenegrini
Macedoneni
Câteva minorităţi fără culoare
Şi cenuşa morţii oarbe

Copiii rătăciţi
Caută adevărul

Copiii morţi
Îl caută pe Dumnezeu

BOCETUL BOSNIEI

ÎN BOSNIA S-A SPART EUROPA
Vieţile se ofilesc şi îngerii plâng
Râmele se însoresc pe cadavre
Sufletele sunt alungate de lilieci

Nu mai există speranţă
Atâta timp cât oasele urlă în cimitire
Cât lupii păzesc luminile
Iar tunurile trag în Dumnezeu

BALCANII

Arde viaţa în Balcani
Trupuri topite
Arbori în flăcări
Aer de văpaie
Timpul sare în fântână să se răcorească
Câinii scheaună după umbră
Bărbaţii dorm cu sexul în sus
Şi visează cai verzi
Paparude cu sâni aprinşi
Cer dragoste şi ploaie
Suflete de ciubuc
Servesc snoave şi mofturi
O lume de colaje
Civilizaţie de armăsari
Politicienii vând soarta prin iarmaroace

Cum să scap de bazaconii
Şi de carnea caldă?

SUEDIA

Ce-a făcut Fericirea
din ţara mea aleasă

Oamenii nu mai ştiu să meargă singuri
Statul îi poartă de mână ca pe nişte copilaşi
Aici toate florile pot să înflorească
Însă toate trebuie să aibă acelaşi miros
Aici totul este just şi bine
Totul e făcut din linii drepte
Viaţa nu-şi arată decât bijuteriile
Politica surâde şi stăpâneşte
Sexul e democraţie
Vatră parfumată de iluzii
Doar sufletele mor de gol şi de plictiseală
Nivelul de trai ridicat la culme

LUMEA

Suedia = Stână de îngeri ce mulg gheţarii
România = Valea plângerilor în floare
Iugoslavia = Marşul inimilor zdrobite
Germania = Muntele unde cresc rădăcinile fulgerului
Rusia = Biserica unde clopotele bat miezul nopţii
Spania = Moara razelor de vânt
Italia = Perpetuum mobile al artei
Franţa = Iubirea în sticle de vin
Anglia = Politica grădinilor suspendate
U.S.A. = Îmbrăţişări cordiale de forţă
China = Busola care arată ziua de mâine
India = Cuibul unde Nirvana face ouă
Japonia = Paradisul cutremurelor progresiste
Israel = Câmpia unde pasc caii apocaliptici

Lumea = A fost odată o poveste

ROATA LUMII

Roata lumii se-nvârteşte
Adevărul prinde peşte
Musca bâzâind ajunse leu
Banul însuşi Dumnezeu
Mitocanii şi escrocii
Fac pe sfinţii şi prorocii
Cu morala de război
Duc viaţa la gunoi
Demagogi cu cap de miel
Şi cu pumnii de oţel
Dau în cei ce nu ascultă
Cu vergeaua lor ocultă
Spun că este şi ce nu-i
Frunză verde, hai şi hui

GURA LUMII

Ion Miloş
este un român-iugoslav-franţuzit
din Suedia

E plin de bani şi de porniri imperialiste
Zboară în nori cu drapelul păcii în frunte
Şi învaţă copiii limbi străine
Nu înţelege că la melci eşti melc
Şi la tauri eşti taur
Se compară cu genii şi cu sfinţii
Şi îmbată lumea cu liturghii literare
În fond e un nimic incontestabil
Un agent fără căpătâi
Ni ştie să-şi trăiască traiul
Munceşte ca un tâmpit
Şi dă câştigul la impozit
Şi la blonde suedeze

RUGĂCIUNI

Un român se roagă:
Fă, Doamne, să moară capra vecinului
Şi dacă se poate şi vecinul
Şi voi umbla atunci trei zile beat prin cârciume

Un evreu se roagă:
La vecin i-ai dat o capră, Doamne,
Dă-mi mie două dacă se poate
Şi-atunci toată lumea va avea lapte

N-AM PUTUT SĂ FIU

N-am putut să fiu
Cum au vrut părinţii mei să fiu
N-am putut să fiu
Cum au vrut dascălii mei să fiu
N-am putut să fiu
Cum au vrut prietenii mei să fiu
N-am putut să fiu
Cum au vrut iubitele mele să fiu
N-am putut să fiu
Cum au vrut Lumea şi Statul să fiu
N-am putut să fiu
Nici cum eu însumi am vrut să fiu
Am rămas singur
O lampă aprinsă în pădure
Unde se întâlnesc stelele ce rătăcesc

ÎN LUME

Eu fiul Liviei şi al lui Iosif
Români din Banatul iugoslav
Am plecat în lume să cunosc şi să iubesc

Soarta a vrut să mă oprească
Am spus – Nu
Mi-am aruncat amintirile
Şi pentru prima dată
Mi-am spus şi mie însumi – Nu

Şi m-am dus şi tot m-am dus
Dinspre soare la apus
Bogăţia m-a supus

Şi m-am dus şi tot m-am dus
De la vatră la prepus
Străinătatea m-a răpus

Şi m-am dus şi tot m-am dus
Unde nu este de dus
La oglinzile de sus
Unde sufletele zac
Unde dorul n-are leac

TRANSFORMAREA

Mai întâi au venit măturătorii
Să-mi măture natura de gunoaie
Apoi pe rând
Preoţii să mă mântuie de păcate
Avocaţii să mă apere de duhuri rele
Scafandrii să-mi scoată scoicile din memorie
Lipitorile să-mi sugă ploşniţele din sânge
Poliţia să-mi spele creierii de larve dizidente
Soţia să mă înveţe cum să fac banii şi copiii
De suflet s-au ocupat psihiatrii
De identitate, birocraţia

Aşa s-a făcut operaţiunea de trecere
De la o cetăţenie la alta

Suedezul cu număr personal:
300330-1333

BALADĂ

N-am venit în Suedia
Să-mi cumpăr Volvo
Eu încă nu ştiu să conduc
Am luat dragostea în braţe
Şi-am ales familia
Această faclă înaltă a trupului cald
Am început să cumpăr
Numai mere şi roşii suedeze
Să mănânc la lumânări ca suedezii
Să ţin paharul la al treilea nasture
Şi să închin tot la al treilea minut
Cu dama de la dreapta mea

Să discut angajat despre nimicuri
Să mulţumesc frumos pentru masă
Să iubesc în soarele de miezul nopţii

Dragostea nu-i totul în lume
Repetă soţia în fiecare seară

Serioşi şi conştienţi de scop
Ne iubeam numai de sărbători
Apoi tot mai rar
Şi mai rar
Dar am construit o casă

Şi încă una
Şi încă una
Am început
Să arăt şi eu ca toată lumea

Mintea-mi ardea sec şi steril
În loc de bujie
La o fabrică de motoare cu explozie
Cărţile au adormit în bibliotecă
Copiii se jucau singuri cu jucăriile lor
Noi ne mândream cu bijuteriile
Şi cu iubirea moartă

FII ÎN PIELEA TA

Fii în pielea ta
Dulce sau sărată
Dar fii
Încăpăţânat ca piatra
Ca focul şi apa ce nu vor să se cunune
Ca luna ce nu vrea să cadă
Ca iarba ce creşte în ciuda vântului
Ca fierul ce nu vrea să devină rugină
Ca rugina ce nu vrea să rămână fier
Ca acul magnetic ce nu părăseşte nordul
Ca Dumnezeu ce nu vrea să se arate
Fă lumea
După chipul şi asemănarea ta

ŢARA MEA

Care este ţara mea

Aceea în care întâmplător m-am născut
Aceea pe care singur mi-am ales-o
Sau aceea unde se vorbeşte limba mea?

Lucruri oarbe trec pe lângă mine
Se bat cu pumnii în piept
Nu mă primesc în hora lor

Dumnezeu
Îşi spală rănile în sufletul meu

RĂDĂCINA

Cât ar fi să pătimeşti
Limba să n-o părăseşti
Cât e lumea de frumoasă
Mai frumos este acasă
Te cunosc cărările
Oamenii şi zările

Să ai grai, să ai un nume
E singura dreptate-n lume
Lumina nu-i lumină
Când eşti smuls din rădăcină
Viaţa e un legământ
Cu strămoşii din mormânt

DOINĂ, DOR ŞI OMENIE

Frunză verde veşnicie
Doină, Dor şi Omenie
Trei cuvinte româneşti
În alte limbi nu găseşti

Doina nu e numai cântec
Doina este un descântec
Frumuseţe şi speranţă
Dragostea ce ne înalţă

Dorul este o trăire
Un fior de nemurire
Între Cosmos şi Fiinţă
Între Om şi Suferinţă

A fi Om de Omenie
Este jertfă şi frăţie
Legătura de iubire
Între ins şi omenire

Frunză verde poezie
Doină, Dor şi Omenie
Împreună dăltuiesc
Omul veşnic românesc

ÎN TREI LIMBI

Am ajuns la fântână
Şi plâng
Nu-mi mai văd chipul în apă
Vin din dragoste
Şi oamenii nu mă cunosc
Pielea mea e vânătă de muşcături de şarpe

Am rămas copil
Spun vorbele pe faţă
În trei limbi
Se poate vedea cine sunt
În toate tremur de singurătate
În Iugoslavia n-am fost iugoslav
În Suedia nu sunt suedez
În România sunt străin
O coţofană mă înjură
Pentru un ghiocel
O râmă mă scuipă
Pentru o lalea
Copoii nu-mi cunosc mirosul
Şi latră, latră, latră…
N-am drept să fiu vultur cu aripi de azur
S-aprind trandafirii pe culmi
Dreptul meu este supunerea
Somniferele şi munca

EXIL

Tu nu eşti de-ai noştri
Mi-a spus omul puterii de stânga
N-ai rădăcini
Cine nu-i cu noi
E mai rău decât un fascist
Şi m-a alungat din ţară
Ca pe un duşman al poporului şi al clasei muncitoare

Tu nu eşti de-ai noştri
Mi-a spus omul puterii de dreapta
N-ai rădăcini
Cine nu-i cu noi
E mai rău decât un comunist
Şi m-a scos din casă afară
Ca pe un duşman al omenirii şi al vieţii îmbelşugate

Tu nu eşti de-ai noştri
Mi-au spus vocile puterilor aurii
N-ai rădăcini
Cine nu-i cu noi
E mai rău decât un hoţ de drumul mare
Şi m-au izgonit de la ospăţ
Ca pe un duşman al fericirii şi al lumii viitoare

NU PLECA

Nu pleca din casă
Locul tău în lume
Întoarcere nu mai există
Pentru cel ce pleacă din casa lui

Nu pleca din inimă
Lumina ta în lume
Înălţare nu mai există
Pentru cel ce pleacă din inima lui

Nu pleca din grai
Rostirea ta în lume
Moştenire nu mai există
Pentru cel ce pleacă din graiul lui

GAST POETUL

Deci dânsul e poet
Se miră soacra
Şi filozof, adaugă socrul
Străin, şoptiră vecinii

Poezia e bolboroseală goală
Din asta nu se trăieşte
Trebuie să reuşim în viaţă
Zâmbi soţia

Cum se hrănesc poeţii?
Mă întreabă la Biroul Muncii

Cu vitamine
Cu ce le cumpără?

Nu le cumpără
Le culeg din aer
Din cărţi
Din raze
Le scot din pământ
Latră!
Strigară la poliţie
Poeţii latră la lună

Nu latră
Doar urlă uneori

Ăsta gândeşte
Are inima în palmă
Ţipă un director

Daţi-l afară

ÎNGERII ETNICI

Tu nu eşti român – mi-a spus îngerul etnic român
Nu eşti născut în ţuica noastră politică
Nu spui hop înainte de a sări
Viaţa ta are culoarea focului

Tu nu eşti sârb – mi-a spus îngerul etnic sârb
N-ai inimă pravoslavnică
Nu ştii de care parte se află adevărul
Ai multe steaguri

Tu nu eşti suedez – mi-a spus îngerul etnic suedez
Nu pronunţi corect: 7777
Eşti rupt în două
În sângele tău curg ape străine

CE AU FARISEII

Ce au fariseii cu numele meu, Doamne
Îl lovesc de sângerează
Îi lipesc când o etichetă, când alta
Şi-l scot afară din lumină

Eu merg pe urma Ta şi te apăr
Nu spun da în loc de nu, nici nu în loc de da
Nu vorbesc dulce cu vorbele altora
Însă fariseii cred că nimic nu se poate face numai
din iubire

UNDE SĂ MAI PLECI

Unde să mai pleci, sufletul meu?

Aici ca şi acolo
Oamenii n-au loc unii de alţii
Deşi locul fiecăruia e atât de departe
De locul celuilalt

Aici ca şi acolo
Filozofii culeg zmeură în birouri
Adevărul nu-i decât un lucru
Pe care nimeni nu mai vrea să-l cumpere

Atunci unde să mai pleci, sufletul meu?

EU ÎNCĂ NU SUNT EU

Eu încă nu sunt eu, Doamne!

N-am voie să-mi aleg singur mersul drumului
Să cânt cu adevărul sus pe culmi
Mă simt acasă doar în scorbură la bufniţe
Nesiguranţa îmi umple nopţile cu vânt

Oamenii trec pe lângă mine fără să mă vadă
Nu arăt ca toată lumea
Soata-mi bate cuie în frunte
Eu sunt născut ca fiul Tău, Iisus

DOINA

Încă mai răsare soarele din copilăria mea
Nu se usucă mărul obârşiei
La plecare
Am împlântat cuţitul în tulpină
Să bată în loc de inimă
Albinele mi-au adunat amintirile în faguri

Mă cântă păsările în grădină
Nu m-au uitat greierii din ziduri
Curg în apele Timişului cuminţi
Încă mai sunt
Mă pomenesc cocoşii dorului
Ard în lumânări strămoşeşti

NU PLECA

Nu pleca din casă
Locul tău în lume
Întoarcere nu mai există
Pentru cel ce pleacă din casa lui

Nu pleca din inimă
Lumina ta în lume
Înălţare nu mai există
Pentru cel ce pleacă din inima lui

Nu pleca din grai
Rostirea ta în lume
Moştenire nu mai există
Pentru cel ce pleacă din graiul lui

IMPOSIBILA DEZRĂDĂCINARE

Ion Miloş
este un romantic român-iugoslav-franţuzit
din Suedia

E plin de bani şi de porniri imperialiste
Zboară-n nori cu drapelul păcii în frunte
Şi învaţă copiii limbi străine
Nu înţelege că la melci eşti melc
Şi la taur eşti taur
Se compară cu genii şi cu sfinţi
Şi îmbată lumea cu liturghii literare
În fond e un nimic incontestabil
Un agent fără căpătâi
Nu ştie să-şi trăiască traiul
Munceşte ca un tâmpit
Şi dă câştigul la impozit
Şi la blonde suedeze

Iată o precuvântare suficientă în a prezenta un volum antologic al lui Ion Miloş şi la Chişinău. Suficientă, dacă poetul ar fi un creator obişnuit, unul dintre atâţia ai unei limbi menită a fi, extinzând vorba lui Vasile Alecsansri, a unei românităţi de poeţi.

Dar Ion Miloş nu este un poet ca toţi ceilalţi. Într-o ţară a poeziei, după Eminescu lirica s-a înălţat cu atâta forţă expresivă încât a lăsat în urmă literaturi adâncite în trecut, ceea ce se constată din pofta de poezie românească în culturi europene tradiţionale. Şi în acest spaţiu de verb românesc, care cuprinde şi Banatul Sârbesc, se află şi obârşiile lirice ale lui Ion Miloş, înscris categoric între cei dintâi poeţi de la sfârşitul acestui veac şi având şansa să primească lumina noului mileniu şi să-i cânte vestea unei sorţi mai bune.

S-a făcut destul caz despre emigraţia lui Ion Miloş. Am propune două distincţii în acest sens. El este mai degrabă unul dintre cei plecaţi spre acele orizonturi care să-i satisfacă dorul de artă. Numai că nu şi-a ales Parisul, mirajul ademenitor pentru Brâncuşi sau Eugen Ionescu, Capitala noii arte de la început de veac XX, deşi a trecut pe aici, pentru a se forma şi îmbăta de frumuseţe. Timpul „căutării" lui era însă altul, contorsionat de relaţiile Vest—Est, iar creatorul îşi avea nevoia lui de linişte. Împlinirea a luat înfăţişarea visului eminescian: Valhalla, crezând că va fi primit în Palatul lui Odin:

— Bine-ai venit, tânăr cu ochii din ceruri...

....

— Un scaun pentru bard — şi-n scaunul înalt
De piatră, cu sprijoanele lui nalte,
Eu m-aş simţi că-s uriaş.

Nu ştiu cum va fi fost întâmpinat Eminescu la Odin, dar pentru Miloş mitul s-a tansformat într-o ţară de trai real, cu bucurii şi destule necazuri, pricinuite de îndepărtarea de baştină şi iubiri, în care poezia l-a ţinut deasupra peşterilor şi sufletelor de gheaţă.

Forţa lui Miloş, venind din Eminescu, la fel ca la orice poet adevărat de limbă românească din acest veac (nu are importanţă că scrie la fel de expresiv şi în alte trei limbi — sârbă, suedeză şi franceză!), soarbe adâncul rădăcinilor. Imposibila dezrădăcinare îi asigură şi specificul, între atâţia poeţi mari ai acestei jumătăţi de veac final. Suferind şi agonia Jugoslaviei, şi boala României, şi opinteala Suediei, cele trei ţări care sunt chiar patru, căci „Patria mea strămoşească/ Are două ţări/ Pe una o cheamă România,/ Pe cealaltă, Republica Moldova", Ion Miloş îşi păstrează tinereţea sufletului spre toate ţările, ca orice mare poet care se confruntă cu viitorul. Cu atât mai mult cu cât se află la interferenţa mileniilor, ademenitoare surse de premergere.

Imposibila dezrădăcinare îl ţine în patria limbii române, unde s-ar afla mai puţin astral ca Nichita Stănescu şi mai reîntors ca orice atâta plecat. De aici şi conturul Miloş, analizat în trei direcţii aparte de Mihai Cimpoi, Al. Husar sau Constantin Dram, fiecare adâncind tipul filozofic uman al dimensiunii sale sufleteşti şi ajungând la un numitor comun al expresiei aparte, numai *miloşiene*.

Nu aprofundăm această particularitate, dezvăluită în special de critica românească din ultimul deceniu, începând cu Şerban Cioculescu. Suntem însă datori să accentuăm o contribuţie paralelă: mesajul românesc exprimat prin Ion Miloş. El este singurul român din lume care a înfăţişat poezia dorului şi a

doinei, atât de proaspete, permanente şi destul de puţin cunoscute unitar într-o antologie străină. Panorama poeziei elaborată de el are astfel un merit triplu: adună creatori din toate spaţiile de românitate: Ţara-mamă, Basarabia, Bucovina,Banatul Sârbesc, Ungaria, neexistând nici în România o asemenea antologie. Tălmăcirea depăşeşte graniţele unei limbi, este adevărat, în alta, tot cu o circulaţie restrânsă, dar care se adresează întregului Nord, putând fi receptate cu uşurinţă de mai multe popoare. Viziunea este a unei singure personalităţi artistice, şi nu a unui număr mare de transpunători: am putea considera că prin glasul lui Ion Miloş vorbesc aproape două sute de poeţi moderni, de la Eminescu, Alecsandri, Macedonschi şi până astăzi. Diversitatea lor este explicabilă şi prin timp, şi prin spaţiul pe care îl reprezintă şi tălmăcitorul, redându-le înţelesul specific şi colorând o percepţie proprie asupra culturii lirice româneşti.

Dar nu este numai atât. Panorama sa reprezintă o sinteză a trudei de un sfert de veac de răspândire a liricii româneşti, prin tălmăcirea lui Jebeleanu, Eminescu, Bogza, Sorescu, Blandiana, Mircea Dinescu, Anghel Dumbrăveanu, Lucian Blaga, George Bacovia, Grete Tartler, la care se adaugă proze de Vintilă Horia, D. R. Popescu, Augustin Buzura şi alţii.

Ion Miloş a înfăptuit astfel o operă menită a fi a unei instituţii naţionale. A mai făcut cineva un lucru similar de o asemenea adâncime în altă parte? Pe cât avem ştiinţă — nu. Adăugând la toate acestea tălmăcirile din suedeză în română, sârbă, macedoneană, şi din aceste ultime două limbi în suedeză. Ce lume a literaturii moderne a cuprins un poet român, revenit la înceţoşările visate de Eminescu?

Aceste rânduri vor fi cunoscute de cititor după ce a parcurs întreaga patimă a românului, căci român este, înainte de toate, Ion Miloş. Ele nu vor să reprezinte un elogiu. Aprecierea atârnă de gustul iubitorului de vers. Noi nu am dorit decât să intuim că un român adevărat, pe deasupra poet, îşi împlineşte destinul prin IMPOSIBILA DEZRĂDĂCINARE.

Victor CRĂCIUN

31 martie 2000

REFERINŢE CRITICE

Poezie veritabilă... Un liric impresionant, puternic.

Tommy OLOFSSON

O poezie de meditaţie care subliniază constant demnitatea omului… Strofe scurte şi pline de miez, mici perle…

Ulf MALMQVIST

Miloş vorbeşte pentru cei care au fost învinşi, cărora li se refuză un loc în acea formulare a istoriei, care va legitima viitorul… Pentru mine punctele culminante ale culegerii sunt poeziile de dragoste. Aici îşi vorbesc frumuseţea şi fericirea, iar ceea ce este frumos se păstrează nealterat de atingrea discretă a vocii deşertăciunii. Aici ni se aminteşte cât de impersonal şi de puţin privat poate fi cuvântul *eu* în mâinile adevăratului poet.

Ulf ERICSSON

La ce se gândeşte Dumnezeu în această clipă este literalmente şi în sens pozitiv o carte pe care nici un suedez autohton n-ar fi reuşit s-o scrie… Poeziile sunt marcate de o atmosferă, o concepţie asupra vieţii foarte neobişnuite, de-a dreptul necunoscute în Suedia… Un poet ca Miloş împinge graniţele, ne lărgeşte experienţa… Ceea ce este excelent însă la Miloş şi face poezia lui atât de cuceritoare şi spontană, aproape irezistibilă, este felul său de a se mişca între stări sufleteşti, de a schimba dispoziţii: tristeţea, resemnarea alternează cu poezii de încredere în Dumnezeu, el poate să scrie o tandră şi fermecătoare lirică de dragoste, prin urmare foarte frumoasă.

Kurt BLADH

Ion Miloş stăpâneşte limba suedeză în mod suveran… Scrie poezii scurte, comprimate, scânteietoare reflecţii lirice asupra condiţiei umane, minunată dar în egală măsură tragică

Håkan MÖLLER

Ion Miloş se dovedeşte a fi nu numai un important poet în exil, dar şi un semnificativ poet de limbă suedeză… El este un demn reprezentant al lumii, deopotrivă străină şi binecunoscută. [...] Miloş se plasează central şi sigur în parnasul suedez.

Mats GRANBERG

Ion Miloş scrie (cântă) atât de simplu şi de frumos de parcă ar asista la actul de spălare la o masă improvizată, pe iarbă şi în ploaie, dar care este un act agreabil la fiecare îmbucătură, dat fiind că dispune de o magie dătătoare de viaţă.

Adam PUSLOJIC

Poezia lui Miloş nu este o filozofie versificată a disperării sisifice. Ea este o poezie adânc trăită şi stoică, indicând cu dârzenie tragismul nostru cotidian şi al infernului etern al lui Dante. Într-adevăr, aceasta o pot face doar poeţii adevăraţi.

Danica DIKOVIC-CURCUZ

Ion Miloş a fost primul nostru dizident înainte de dizidenţi… şi primul intelectual român de pe aceste meleaguri bănăţene care a ridicat vocea împotriva dogmatismului infect şi degradant.

Slavco ALMĂJAN

O poezie excelentă… Miloş se foloseşte de întâmplări concrete, zilnice, pentru a demonstra chestiuni importante. Filozofie subtilă, într-adevăr, precum şi poezie, iar aceasta este o opinie englezească rezonabilă şi empirică

Jim BURNES

Prin acţiunea criticii sociale şi prin amara sa luciditate spirituală, Ion Miloş s-ar încadra nu într-o şcoală literară anume, ci în familia de spirite a poeţilor expresionişti, faţă în faţă cu ameninţările apocaliptice

ale momentului istoric. Un poet de frapantă originalitate, căruia ursitoarele i-au hărăzit premise dintre cele mai rare: să se nască român, fiu de ţăran din Banatul Sârbesc, să scrie poezii originale în patru limbi, să se afirme, în sfârşit, ca un novator şi un poet modern în limba părinţilor săi pe care o manevrează magistral, atât în poemele răzvrătirii sale spirituale, cât şi în cele lucide…

Sub acest raport esenţial, mă bucur să salut în Ion Miloş pe concetăţeanul nostru purtător de cuvânt. [...] Ion Miloş este modern prin prezenţa sa patetică în contemporaneitate şi clasic prin limpezimea cristalină a „demersului" liric, oricât ar afecta acesta caracterul prozaic.

Şerban CIOCULESCU

Ion Miloş este unic… Eu văd în el cel mai vital dintre poeţii Centrului şi Estului Europei în linia gândirii lui Cioran şi a lui Gombrozowicz.

Cornel UNGUREANU

Ion Miloş este un poet moralist şi un filozof trădat de o meditaţie gravă, convertit într-un comentariu liric pe marginea condiţiei umane contemporane. Efectul de şoc al poeziei sale rezultă din acest mod de gândire universală modernă, fundamentat pe alianţa unor informaţii şi sentimente de provenienţă diferită, exprimate în limba română. Din acest statut de existenţă al scriitorului se configurează o viziune specifică asupra lumii.

Romul MUNTEANU

Sufletul poeziei lui Ion Miloş este înstelat de cicatrici. Născută din meditaţie directă asupra lumii, poezia lui Ion Miloş îndeamnă la adâncă meditaţie, într-un veac în care cele mai înalte fapte esenţiale se trăiesc în grabă şi pe apucate, tipul de poezie superior cultivat de Ion Miloş este un semn al speranţei că omul se regeşte pe sine.

Alexandru CĂPRARIU

Ion Miloş este unul dintre cei puţini care, ştiind cât de mic este rolul practic al poeziei la definirea destinului actual al umanităţii, insistă să îi propună un rol mare, crede în el, în ciuda utopiei declarate.

Valentin TASCU

Ion Miloş este un poet expresionist dublat de un moralist de expresie modernă. Poezia lui se poate citi în intimitate, ca şi în imensitatea pieţei publice, ea poate acoperi cadrul alb al paginii tipărite şi poate rupe liniştea zidurilor ca un afiş incendiar.

Doina URICARIU

O simplitate deloc afectată sau superficială este poezia lui Ion Miloş, o „voce dialogală" încadrabilă în evoluţia liricii europene din deceniile şapte şi opt îndeosebi. Poezia este ingenios construită prin tehnici „raţionaliste": exerciţiul de logică, paradoxul, aforismul. De la dezinvoltura cvasi-epică ajunge chiar la un gnomism epigramat [...] O gândire silogistică, lucidă, un patetism imploziv, care subminează în aparenţă cu graţie, dar în fapt cu cinism voalat autoritatea societăţii progresului în numele vieţii [...] În figura acestor utopii sarcastic-surprinzătoare, negative în fond, stă forţa liricii actuale a lui Ion Miloş, martor caustic al unei utopii a prosperităţii.

Petru POANTĂ

Ion Miloş stăpâneşte limba în toate registrele ei, de la savoarea neaoşă la exactitatea intelectuală... Versurile lui sunt de o mare simplitate aparentă, simplitate care nu e decât puritate gnomică [...] Violenţa din unele versuri nu e însă decât răbufnirea unui sentiment ultragiat...

Mircea MARTIN

Idealist incurabil, poetul Ion Miloş face parte din speţa rară a oamenilor care îşi pot imagina că miligramele de poezie pe cap de locuitor protejează viaţa mai bine decât armele.

Virgil MIHAIU

În poemele lui Ion Miloş cititorul de poezie contemporană românească descoperă un autor care i-a lipsit, o voce cu un timbru distinct, un poet a cărui personalitate îşi aşteaptă exegeţii.

Ioan HOLBAN

Un poet modern simţind şi trăind poezia marilor aspiraţii umane traversate de dramatice stări ale secolului.

Alexandru HUSAR

Poezia sa de altitudine filozofică, sub aparenţa simplităţii, enunţă adevăruri fundamentale. Şi o face, parcă, în joacă.

Adrian Dinu RACHIERU

Ion Miloş este un poet remarcabil care-şi deschide cărţile ca pe o fereastră, care are nevoie de aer, nu de meseria cuvintelor.

Carmen GHERGHEI

Ion Miloş este poetul cel mai îndrăgostit de viaţă, şi pentru aceasta cel mai aprig contestatar al ei într-un amplu discurs poetic, care probează că este greu de găsit alt poet contemporan care să exprime cu mai multă acuitate amărăciunea existenţială a unui sfârşit de secol, de mileniu, de ev.

Constantin DRAM

Prin întregul creaţiei sale poetice în sfânta limbă valahă-dacoromană, Ion Miloş se relevă între cei mai strălucitori reprezentanţi ai fluxgeneraţiei (*high tide generation*), alături de Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Cezar Baltag şi alţii, între cele mai autentice voci europene ale paradoxismului.

Ion Pachia TATOMIRESCU

CÂTEVA REFERINŢE CRITICE DESPRE SCRIITORII ROMÂNI TRADUŞI DE ION MILOŞ ÎN LIMBA SUEDEZĂ

Cu *Antologia* sa, Miloş ne arată că este unul dintre cei mai buni traducători ai noştri, din limbile pe care le stăpâneşte... Suedeza lui este foarte sensibilă şi expresivă... A porni de la premisa că un text tradus trebuie simţit ca „suedez” şi că de fapt nu este nevoie să ai îndoieli asupra traducerii constituie un bun temei pentru o judecată. Ion Miloş trece cu bine această probă. Aplauze, aşadar.

Thomas NYDAHL

Lucian Blaga este un poet român de excepţie. *Sömnlös vind* (*Vînt fără somn*) este o culegere de poezii care ne oferă portretul vieţii unui poet care n-a încetat niciodată a-şi pune marile întrebări existenţiale, care şi-a lăsat întotdeauna sufletul larg deschis mişcărilor majore precum şi celor minore. Nu-mi stă in putere să judec traducerea lui Ion Miloş sau justeţea selecţiei sale, pot doar să spun că limba este frumoasă şi personală, că am luat contact cu o mare operă poetică. Ion Miloş a scris de asemenea şi o cuprinzătoare introducere.

Arne JOHNSSON

George Bacovia este considerat unul dintre cei mai renumiţi poeţi ai României. Poeziile, într-adevăr laconice, tratează despre însingurare, angoasă şi moarte, scrise în vers modernist, cu multe repetări, cu imagini de cavou şi pieţe pustii. În plus se decelerează uşor printre rânduri boala lui Bacovia, ceţurile, ploile şi iernile timpurii ale peisajului moldav. Adesea sunt folosite culori ca mijioace de expresie. Poeziile sunt plăcute în straiul suedez.

Diana MANGS

Geo Bogza apare în acest volum ca un poet semnificativ. Poeziile sale, alese şi frumos traduse de Ion Miloş, au adesea o simplitate stilizată

care le face uşor accesibile şi totodată profunde. Poezia lui Bogza, în vers liber dar sever stăpânit, ne duce cu gândul către folclor şi în acelaşi timp suprarealism.

Lars ELLESTRÖM

Ana Blandiana se numără printre poetesele de frunte ale României. În afară de poezii, ea a mai publicat proză şi eseuri. Scrie o poezie demnă de a fi luată în considerare: simplă, clară şi fără zorzoane. Natura, iubirea şi copiii sunt componente importante în lirica ei. Limba este frumoasă şi sugestivă.

Michael ECONOMOU

Mircea Dinescu. Ion Miloş a întocmit selecţia de faţă, tradusă într-o suedeză cu plăcute sonorităţi. Dinescu pare a fi o persoană explozivă. El scrie într-un limbaj novator, destul de agresiv, o poezie de revoltă suprarealistă.

Karin BERNDTSSON ENG

Marin Sorescu este considerat unul dintre reprezentanţii de frunte ai poeziei româneşti moderne. În recenta culegere de texte, în afara unui nou eşantion din poezia lui, ne face cunoscută şi arta sa de prozator şi dramaturg. Selecţia constă din proze scurte, străfulgerări folclorice lirice asupra unui original sat şi a locuitorilor săi. Cu monodramele sale, uşor absurde şi simbolice, Sorescu îşi dovedeşte capacitatea iscusită de a combina diverse elemente centrale ale dramei moderniste. În ceea ce priveşte traducerea, pot spune că nu avem traducători care ar putea să facă o treabă mai bună.

Håkan MÖLLER

Grete Tartler este o reprezentantă a poeziei româneşti moderne, intelectuale, cu educaţie largă. Ea scrie o poezie reflexivă, cu puternice efecte de prezenţă nemijiocită. Modul de adresare este adesea exortativ. Tonul cotidian şi fina ironie însoţitoare exclud orice formă de patetism. Prin această apariţie, Ion Miloş îmbogăţeşte piaţa literară suedeză cu încă o interesantă operă literară românească.

Håkan MÖLLER

Anghel Dumbrăveanu. Degustătorii suedezi de poezie trebuie sa-i fie recunoscători lui Ion Miloş. Ca urmare a contribuţiilor acestui intermediar avem astăzi o mulţime de posibilităţi pentru a ne familiariza cu excelenta poezie contemporană din zona Peninsulei Balcanice. Între maeştrii poeziei din această neliniştită parte a lumii se numără şi Anghel Dumbrăveanu. Ion Miloş a ales şi tradus, într-o suedeză plăcută, apreciabile şi frumoase poeme. Fascinant misterioase sunt strofele sclipind de culori, încărcate de imagini vizuale fantastice care conduc gândurile subsemnatului către Şeherezada, povestitoarea senzuală, către suprarealistul Erik Lindgren, către vrăjitorul muzical Maurice Ravel. O lectură excepţional de bogată.

Göran KÄLLQVIST

Romanul *Vânătoarea regală* al lui *Dumitru Radu Popescu* este o *saga* îngrozitoare şi fără milă despre represiune, teroare şi colectivizarea brutală în România anilor 50... Un mare eveniment literar, o bizară capodoperă în traducerea admirabilă şi eroică a lui Ion Miloş.

Ulf ERIKSSON

În traducerea lui Ion Miloş şi într-o suedeză suplă şi fermecătoare putem citi excelentul roman *Vânătoarea regală* de D.R. Popescu

Magnus BORHULT

Datorită neobositului şi sârguinciosului traducător Ion Miloş, avem astăzi în limba suedeză romanul lui D.R. Popescu *Vânătoarea regală,* o adevărată capodoperă literară.

Lars NYGREN

Vânătoarea regală de D.R. Popescu este un foarte bun roman. Sperăm să nu fie primul şi ultimul de acest autor în limba suedeză.

Kurt LUNDHOLM

EMINESCU ÎN LIMBA SUEDEZĂ

Eminescu în suedeză, în fine. Considerat cel mai mare poet al românilor, Eminescu a rămas totuşi netradus la noi, ceea ce ţine mai mult de rămânerea noastră în urmă decât de însemnătatea lui Eminescu. Leac pe rană pune însă Ion Miloş cu o generoasă culegere de versuri. Ca poet, Eminescu a fost romantic, în multe poezii se regăseşte o elaborată concepţie a două lumi diferite; realităţii crase i se opun fantezia şi visul, ca evadări posibile. Acest tipar este întărit de ingredientul gnostic. Eminescu nu suferă însă de o romantică nostalgie a eternităţii. Precum Stagnelius în al său elogiu al putrezirii, Eminescu acceptă împăcat destrămarea, prăbuşirea. Toate visurile de nemurire sunt deşarte... Aceste idei produc o impresie grandioasă în *Memento mori...* În afară de extinsele *Memento mori* şi *Luceafarul*, volumul *Peste vârfuri* cuprinde şi un număr de poezii scurte, douăzeci de pagini de ilustraţii şi un excelent cuvânt introductiv de Ion Miloş, fiind astfel o iniţiere model într-o mare operă literară europeană a secolului trecut... Cititorul se înclină...

Magnus ERIKSSON

În demersul său de trăducător, Miloş procedează cu modestie. El recunoaste, în instructiva lui prefaţă, că Eminescu este intraductibil, că trebuie citit în original pentru a-l degusta la modul propriu; cuprins şi el, ca orice trăducător, de teama că prea mult se pierde pe drumul de la o limbă la alta. Nouă însă, celor care nu învăţăm româneşte pentru a ne desfăta cu Eminescu, nu ne rămâne decât să constatăm că în traducerea lui Ion Miloş textele eminesciene sunt savuroase. Volumul *Peste vârfuri* ne dă un portret esenţial al vieţii şi creaţiei eminesciene... Cele trei teme care revin constant în acest volum şi, de presupus, în întreaga operă a poetului sunt: viaţa, moartea, iubirea... Că Eminescu a fost iniţial şi în cultura europeană mai largă, stă mărturie interesul său pentru Kant şi Schopenhauer, la care se regăseşte, într-o expresie intelectuală, dorul

de moarte. Printre lecturile lui se numără şi Goethe, Schiller, Heine şi romanticii francezi... Însă cea mai importantă sursă a inspiraţiei sale a fost, totuşi, mitologia românească şi poezia folclorului, în care el a ţesut idei contemporane. Rezultatul este o creaţie care, prin motivele sale general valabile, reuşeşte să ne dea o senzaţie de apropiere, intactă şi în acest sfârşit de secol...

Ulf MALMQVIST

... Eminescu face faţă în confruntarea cu timpul nostru. Poeziie sunt resimţite vital, şi nu le tratăm doar cu un fel de admiraţie contemplativă. O bună dovadă că mai palpită viaţa în cuvinte... Este, desigur, şi meritui trăducătorului Ion Miloş... Totul începe cu Eminescu: el este creatorul limbii literare şi al poeziei române. Pe Eminescu îl preocupă marile teme: jalea, iubirea, moartea... Poeziiie scurte au, pe de altă parte, o altă deschidere. Eminescu se arată aici a fi un poet pur meditativ, postură în care pe mine mă influienţează cel mai mult.

Thomas KJELLGREN

Vreau să subliniez de îndată excelenta reuşită a lui Ion Miloş în bravura de a traduce poeziile lui Eminescu: ni se oferă deopotrivă o limbă suedeză plăcută, dar şi un altceva românesc întrutotul aparte. Ne facem o imagine a specificului eminescian, a armoniei uimitoare din versurile sale, când, pe neaşteptate, suntem puşi în faţa „panoramei deşertăciunilor” pe care poetul, în pragul rătăcirii, o desfăşoară în capodopera sa *Memento mori*, pentru mine marea revelaţie a volumului, mai mult decât *Luceafărul*...

Sven Christer SWAHN

PREMII LITERARE ŞI DISTINCŢII

PREMII LITERARE

1. Premiul Internaţional Artur Lundkvist, 1978 şi 1981
2. Premiul Oraşului Malmo pentru poezie, 1991
3. Premiul Asociaţiei Scriitorilor din Suedia, 1993
4. Premiul Academiei Suedeze pentru activitatea de scriitor şi traducător, 1998
5. Premiul Uniunii Scriitorilor din România,1989, 1990, 1995 şi 1998
6. Premiul Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova, 1995
7. Premiul pentru *Exegeza blagiană* decernat la Festivalul Internaţional de poezie „Lucian Blaga“ din Sebeş-Alba, 1993. Alte premii speciale pentru poezie şi traduceri, 1994, 1995, 1996, 1997
8. Marele Premiu pentru „Cartea anului“ — *La masa tăcerii,* decernat de „Atlassib“ la Festivalul Internaţional de poezie din Sebeş-Alba, 1998
9. Premiul special pentru întreaga activitate de scriitor şi traducător, decernat la Festivalul Internaţional de poezie „Lucian Blaga“ din Cluj-Napoca, 1993. Alte premii speciale în 1994, 1995, 1996, 1997, 1998
10. Marele Premiu al Academiei Internaţionale „Mihai Eminescu“, Craiova, 1997
11. Marele Premiu pentru poezie „Sfântul Gheorghe“ decernat la Festivalul internaţional de poezie „Drumuri de spice“ din Uzdin,1997
12. Marele Premiu pentru „Cartea anului“, antologia *La masa tăcerii*, Iaşi, 1998
13. Premiul special pentru antologia *La masa tăcerii,* Oradea, 1998
14. Premiul special pentru antologia *La masa tăcerii*, Satu Mare, 1999
15. Premiul special pentru poezie obţinut la Festivalul din Orsova, 1999
16. Premiul „Dura Dancic“, cel mai mare premiu pentru traduceri din Serbia, 1994

17. „Peniţa de aur", cel mai mare premiu pentru traduceri din Macedonia, obţinut la Festivalul Internaţional de poezie de la Struga-Tetovo, 1990 şi 1998

18. Diplomă de onoare şi medalie „Mihai Eminescu" acordate de Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni, 15 ianuarie 2000

DISTINCŢII

1. Membru de Onoare al oraşului Cluj-Napoca, 21 iunie 1999
2. Doctor Honoris Causa, al Universităţii din Oradea, 2 septembrie 1999
3. Crucea pentru Mireni înmânată de Patriarhul Justinian în 1975
4. Crucea pentru Mtireni înmânată de Patriarhul Teoctist în 2000

DE ACELAŞI AUTOR

I. VOLUME PERSONALE. POEZII

În limba română

1. *Muguri,* Editura Lumina, Varsac, Jugoslavia, 1953
2. *Eterna Auroră*, Editura Univers, Bucuresti, 1977
3. *Tauri si melci,* Editura Dacia, Cluj, 1982
4. *Nunţi boreale,* Cartea Românească, Bucureşti, 1984
5. *Invitaţie la o masă de ape,* Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1985
6. *Ouă căzute din cuib,* Editura Svejug, Stockholm, 1985
7. *Raze şi fulgi,* Editura Svejug, Stockholm, 1985
8. *Amurgul frunzelor,* Editura Clusium, Cluj-Napoca, 1993
9. *Iubirea şi alte iubiri,* Editura Institutul European, Iaşi, 1993
10. *Rădăcinile focului*, Editura Libertatea, Novi Sad, 1994
11. *Imagini de rouă*, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 1998
12. *Cerul iubirii,* Editura Augusta, Timişoara,1998
13. *Nemărginiri,* Editura Sagitarius Libris, Iaşi, 1998
14. *Cerul de sub ierburi,* Cartea Românească, Bucureşti, 1998
15. *Născut în trei ţări,* Editura Helicon, Timişoara, 1999
16. *În mâini sigure* (*In secure hands*), ediţie bilingvă româno-engleză, Editura Cogito, Oradea, 1999
17. *Sufletul şi Nordul* (antologie), Editura Augusta, Timişoara, 1999
18. *Roua şi Veşnicia,* Editura Dionysos, Craiova, 1999

În limba suedeză

1. Fröet, Editura Svejug, Stockholm, 1978
2. På fyra språk (în patru limbi), Editura Symposion, 1990
3. *Vad tånker Gud på i detta ögonblick (La ce se gândeste Dumnezeu în această clipă),* Editura Symposion, Stockholm, 1993
4. *Åren (Anii),* Editura Symposion, Stockholm, 1995

În limba sârbă

1. *Seme (Samânţa),* Editura Svejug, Stockholm, 1978

2. *Od danas do sutra (De azi pe mâine),* Editura Bagdala, Krusevac, Jugoslavia, 1986

3. *Pod suncem (Sub soare)*, Editura Apostrof, Belgrad, 1994

4. *Ovidije na ledenom bregu (Ovidiu pe gheţar)*, Editura Apostrof, Belgrad, 1994

În limba macedoneană

1. *Taka umira vremeto (Aşa moare timpul)*, Editura Misia, Skopie, 1989

În linba engleză

1. *Through the needle's eye (Prin urechile acului)*, Editura Forest Books, London, 1990

II. TRADUCERI

Din limba română în limba suedeză

1. Eugen Jebeleanu, *Hannibal (Hanibal),* ediţie bilingvă românosuedeză, Editura Minerva, 1981

2*. Kyssens Port (Poarta sărututlui),* antologie de proză, Editura FC Syd, 1987

3. Mihai Eminescu, *Över hösjder (Peste vârfuri),* Symposion, 1989

4. *Nio rumänska poeter (Nouă poeţi români),* antologie, Symposion, 1989

5. Geo Bogza, *Det symfoniska trädet (Copacul simfonic),* Symposion, 1990

6. Marin Sorescu, *Ödet och alfabetet (Destinul şi alfabetul)*, 1990

7. Ana Blandiana, *En kyrka full av fjärilar (O biserică plină de fluturi),* poezii, 1990

8. Mircea Dinescu, *Hur infödingarna i reservatet förlorade ratten att resa (Cum şi-au pierdut indigenii din rezervaţie dreptul de a călători)*, poezii, 1990

9. Anghel Dumbrăveanu, *Trastens sång (Cântecul mierlei),* Gondolin, 1995

10. Lucian Blaga, *Sömnlös vind (Vânt fără somn),* Gondolin, 1995

11. George Bacovia, *Sånger i blygrå tid (Cântecele timpului plumburiu)*, poezii, Gondolin, 1995

12. Grete Tartler, *Med fyra vingar (Cu patru aripi),* poezii, Gondolin, 1995

13. Marin Sorescu, *Tre böcker* (Trei cărţi, poezie, proză, teatru), Symposion, 1995

14. D.R. Popescu, *Den Kungliga jakten (Vânătoarea regală)*, roman, Symposion, 1996

15. Ana Blandiana, *Ofullbordad helhet (Întregul neisprăvit),* Gondolin, 1997

16. *Vid Tystnadens bord (La masa tăcerii),* panorama poeţilor români din întreaga lume, 177 autori, Symposion, 1998

17. Augustin Buzura, *Askans väg (Drumul cenuşii),* roman, Gondolin, 1999

Din limba franceză în limba suedeză

1. Emil Cioran, *Bitterhetens syllogismer (Silogismele amărăciunii)*, Symposion, 1989

2. Emil Cioran*, Historia och utopi (Istorie şi utopie)*, Symposion, 1992

3. Denis Huisman, *Estetiken (Estetica)*, Alhambras, 1998

4. Anise Koltz, *Ljudvallen,* poezii, Gondolin, 1998

5. Vintilă Horia, *Gud föddes i exil (Dumnezeu s-a născut în exil),* roman, Symposion, 1999

Din limba sârbă în limba suedeză

1. *Vargamasömhet (Blândeţea lupilor)*, antologie de proză sârbă, Symposion, 1988

2. Miodrag Bulatovic, *Stoppa Donau (Opriţi Dunărea),* roman, Symposion, 1989

3. *Mellan dröm och vaka (Între vis şi realitate),* antologie de poezie sârbă, Editura Monitor, 1994

4. Milorad Pavic, *För alltid och en dag (Pentru totdeauna şi încă o zi),* teatru, Editura Monitor, 1994

5. Milorad Pavic, *Vindens insida (Partea interioară a vântului)*, roman, Symposion, 1995

6. Adam Puslojic, *Min trebenta katt (Pisica cu trei picioare, poezii)*, Gondolin, 1995

7. Miodrag Pavlovic, *Ett berg grönt av tvivel (Un munte verde de îndoială),* poezii, Gondolin, 1998

8. Ivan V. Lalic, *Vad trädet kan säga (Ce poate copacul să spună),* poezii, Gondolin, 1998

9. Aleksandar Petrov, *Himmelsk påfågel (Păunul ceresc)*, poezii, Gondolin, 1998

Din limbile vorbite în fosta Iugoslavie în limba suedeză

1. *Regnbågens sånger (Cântecele curcubeului),* panorama poeziei tuturor naţionalitatilor şi minorităţilor din fosta Jugoslavie (153 poeţi), Symposion, 1990

2. *Ett öppet fönster (O ferastră deschisă),* antologia poeţilor jugoslavi din Suedia, Symposion, 1990

Din limba croată în limba suedeză

1. Vesna Parun, *Havets extas (Extazul mării)*, poezii, Symposion, 1991

2. Slavko Mihalic, *Fömuftets ruiner (Ruinele înţelepciunii),* poezii, Symposion, 1991

Din limba slovenă în limba suedeză

1. Tomaz Salamun, *Är änglar gröna ? (Sunt îngerii verzi ?),* poezii, Symposion, 1992

2. Dane Zajic, *Trädet och elden (Copacul şi focul)*, poezii, Symposion, 1994

Din limba macedoneană în limba suedeză

1. Blaze Koneski, *Världens milda ljus (Lumina blândă a lumii),* poezii, Editura Fripress, Stockholm, 1988

2. Slavko Janevski, *Undrets anatomi (Anatomia minunii),* poezii, Symposion, 1988

3. Mateja Matevski, *Lysmaskens tid (Timpul licuricilor),* poezii, Symposion, 1988

4. *På stillhetens stigar smyger vargen, antologi av samtida makedonsk poesi,* antologie de poezie macedoneană, Symposion, 1990

5. Bozin Pavlovski, *West Aust,* roman, Symposion, 1990

6. Gane Todorovski, *Mellan två gryningar (Între două dimineţi),* poezii, Gondolin, 1998

7. Radovan Pavlovski, *Ljuset som vacknar vid middagstid (Lumina ce se trezeşte la amiază)*, poezii, Gondolin, 1998

8. Muharem Serbezovski: *Brokiga diamanter (Diamante pestriţe),* roman, Gondolin, 1999

Din limba suedeză în limba macedoneană

1. Artur Lundkvist: *Gyllene krans* (pentru premiul Coroana de aur, decernat la Festivalul internaţional de poezie de la Struga, 1977)

2. Lasse Söderberg: *Otvoren prozorec (Fereastra deschisă)*, poezii, Editura Misla, Skopje, 1989

3. *Antologi av samtida svensk poesi* (Antologie de poezie suedeză contemporană), Skopje, 1988

Din limba suedeză în limba sârbă

1. Artur Lundkvist: *Tekstovi na snegu (Texte pe zăpadă),* poezii, Editura Bagdala, Krusevac, 1985

2. Artur Lundkvist: *Pre i prosle smrti (Înainte şi după moarte)*, poezii, Editura Bagdala, Krusevac, 1988

3. Lasse Söderberg: *Vreme cuda (Timpul minunilor)*, poezii, Editura Bagdala, Krusevac, 1985

4. Maria Wine: *Budi se sumsko jezero (Trezeşte lacul pădurii),* poezii, Editura Bagdala, Krusevac, 1988

5. Östen Sjöstrand: *Skrivena zemlja (Pământul ascuns)*,poezii, Editura Bagdala, Krusevac, 1988

6. Lars Gustavsson: *Slabodno padanje (Cădere liberă),* poezii, Editura Bagdala, Krusevac, 1988

7. *Polarno sunce (Soarele polar)*, Antologie de proză şi poezie suedeză, Editura Bagdala, Krusevac, 1988

Din limba suedeză în limba română

1. *Soare de zăpadă,* Antologie de poezie şi proză suedeză, Cartea Românească, 1987

2. Torgny Lindgren: *Frumoasa Merab,* nuvele în colaborare cu Corina Mărgineanu, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 1993

Poezia lui Ion Miloş figurează în diferite antologii printre care: Poems in My Earphone, selectată de John Agard, editată la Longman literature, Londra, 1995. Poeziile lui se află incluse şi în manuale şcolare pentru liceu: *Ord och tanke (Cuvânt şi gânduri)*, Stockholm, 1996

SUMAR

NUNŢI BOREALE, 1984

INVITAŢIE LA O MASĂ DE APE, 1985

IMAGINI DE ROUĂ, 1998

NEMĂRGINIRI, 1998

CERUL DE SUB IERBURI, 1998

NĂSCUT ÎN TREI ŢĂRI, 1999

ION MILOŞ

O ALTĂ LUME AM VISAT

Antologie

Editor: Anatol Vidraşcu
Redactori: Nicolae Marciuc, Petru Ghencea
Corector: Irina Digodi
Tehnoredactor:
Zinaida Cuşnirenco
Procesare computerizată:
Tatiana Chilimaru, Natalia Dolghi

Apărut: 2000
Coli tipar: 17, 55
Coli editoriale: 15, 04

GRUPUL EDITORIAL LITERA
str. B. P. Hasdeu, nr. 2,
Chişinău, MD 2005, Republica Moldova

Tiparul executat sub comanda nr. 340
Combinatul Poligrafic,
str. Mitropolit Petru Movilă, nr. 35,
Chişinău, MD 2004, Republica Moldova
Departamentul Activităţii Editoriale, Poligrafie,
Aprovizionare cu Cărţi